

Un altre Hamlet no, sisplau!

Sergi Belbel

(a partir de *Hamlet* de William Shakespeare)

Un altre Hamlet no, sisplau!

Sergi Belbel, a partir de *Hamlet* de William Shakespeare

Per als alumnes de quart d'ESO de l'Escola Santa Anna del curs 2008-09.

Personatges:

Tots ells tenen entre quinze i setze anys.

El nom pot ser substituït pel nom real del jove que l'interpreti:

EDUARD (HAMLET)

MARCEL (HORACI)

ARTUR (CLAUDI)

ALBERT (POLONI)

ÀLEX (LAERTES)

CLARA R. (OFÈLIA)

ARIADNA (GERTRUDIS)

MIREIA (PRIMER ACTOR)

IÑAKI (ROSENCRANTZ)

NICOLÀS (GUILDENSTERN)

TONI (VOLTIMAND)

MANEL (CORNELI)

MARC (OSRIC)

RICARD (MARCEL)

ENRIC (BERNAT)

GUILLEM (FRANCESC)

LLORENÇ (ESPECTRE DEL PARE)

ORIOI (ENTERRAMORTS 1)

ENRIQUE (ENTERRAMORTS 2)

BRU (FORTIMBRÀS)

AINA (ACTOR),

ANDREA (ACTOR),

CLARA V. (ACTOR),

XÈNIA (ACTOR),

TERESA (ACTOR),

PAULA (ACTOR),

MARTA (ACTOR),

PAU (ACTOR),

ARNAU (ACTOR),

JUANI, filla dels amos del bar.

Espai:

Un antic bar de l'Eixample de Barcelona (o de qualsevol altre barri, o ciutat), que s'anirà transformant.

Temps:

Primavera de 2009. O l'any real de quan s'interpreti.

Davant del teló (si n'hi ha).

En qualsevol cas, espai neutre, imprecís.

Enric i Guillem, vestits de soldats (Bernat i Francesc).

ENRIC (BERNAT): Qui hi ha?

GUILLEM (FRANCESC): No, digues tu. Atura't i digue'm qui ets.

ENRIC (BERNAT): Visca el rei!

GUILLEM (FRANCESC): Bernat?

ENRIC (BERNAT): Sóc jo.

GUILLEM (FRANCESC): Ets molt complidor, arribes a l'hora.

ENRIC (BERNAT): Tocades les dotze. Te'n pots anar al llit, Francesc.

GUILLEM (FRANCESC): Gràcies pel relleu. Fa un fred brutal i em fa mal tot el cos.

ENRIC (BERNAT): La guàrdia, què? Tranquil·la?

GUILLEM (FRANCESC): No s'ha mogut ni un ratolí.

ENRIC (BERNAT): Doncs bona nit. Si et trobes l'Horaci i el Marcel, els que fan la guàrdia amb mi, els dius que s'afanyin.

GUILLEM (FRANCESC): Crec que ja arriben. (*Entren Marcel –Horaci- i Ricard – Marcel-*) Quiets! Qui sou?

MARCEL (HORACI): Amics vostres.

RICARD (MARCEL): I servidors de la corona danesa.

GUILLEM (FRANCESC): Bona nit.

RICARD (MARCEL): Igualment. Qui et fa el relleu?

GUILLEM (FRANCESC): El Bernat es queda al meu lloc. Bona nit. (*Surt.*)

RICARD (MARCEL): Bernat?

ENRIC (BERNAT): Sí. Ei, que ets l'Horaci, tu?

MARCEL (HORACI): Un tros només.

ENRIC (BERNAT): Benvingut, Horaci, i tu també, Marcel, amic.

MARCEL (HORACI): Què? La cosa aquella se us ha aparegut aquesta nit també?

ENRIC (BERNAT): Jo no he vist res.

RICARD (MARCEL): L'Horaci no es creu que hem vist una criatura horrible dues vegades. Per això li he demanat que vingúes aquesta nit, perquè si se'ns torna a aparèixer el fantasma, el pugui veure amb els seus ulls i hi pugui parlar si cal.

MARCEL (HORACI): Au va, un fatasma?

ENRIC (BERNAT): Espera, seu. Et tornarem a explicar el que no t'acabes de creure que hem vist el Marcel i jo aquestes dues nits passades.

MARCEL (HORACI): Molt bé, seiem. Torna-ho a explicar, Bernat.

ENRIC (BERNAT): La darrera nit, quan aquesta estrella a l'oest de la polar encara no brillava en aquesta part del cel, el Marcel i jo... tot just havia sonat la campana, que marcava la una...

Se sent un tro. Els personatges s'espanten. Miren cap a públic.

RICARD (MARCEL): Calla! Silenci! Mi-te'l, ja torna a ser aquí!

ENRIC (BERNAT): Té el mateix aspecte que el rei que acaba de morir!

RICARD (MARCEL): Tu que tens estudis, digue-li alguna cosa, Horaci!

ENRIC (BERNAT): És igual que el rei! Mira, Horaci!

MARCEL (HORACI): Sí, és idèntic! No em puc moure, tinc por.

ENRIC (BERNAT): Està esperant que li diguis alguna cosa!

RICARD (MARCEL): Parla-hi, Horaci!

MARCEL (HORACI): Qui ets tu, que usurpes...?

A l'instant, se sent un rebombori a baix, entre els espectadors. Algú que crida i interromp la funció. Són l'Eduard, l'Albert, l'Artur i la Mireia.

EDUARD: Eh! Eh! Pareu, pareu!

ARTUR: Un moment, eh!

EDUARD: Però què és això? Marcel! Marcel!!!!

MARCEL i RICARD, a l'hora: Què passa?

RICARD: Tio, que el Marcel sóc jo.

MARCEL: Com que tu?, i com em dic, jo?

RICARD: Tu ets l'Horaci, tio.

MARCEL (*a públic*): Quin Marcel, el de veritat o l'altre?!

ENRIC: Què és tot això?

MARCEL: Què passa? Per què hem de parar?

EDUARD: A tu què et sembla?

MIREIA: Ostres, Marcel...!

RICARD: Què?

MIREIA: No, tu, no; l'altre, el de veritat.

MARCEL: Què?

ALBERT: Prou, tu, prou! Però, què esteu fent?

ENRIC: Tios, heu interromput l'escena!

ARTUR, EDUARD, MIREIA i ALBERT: És clar!

ENRIC: Per què?

EDUARD: Esteu bojós o què? Però què voleu? Fer l'obra aquesta sencera?

ARTUR: Que sencera dura cinc hores!

EDUARD: Sis!

MIREIA: I encara que diguin que és una obra mestra, és un pal!

ARTUR: Un pal...monumental! Ja ho era només aquesta escena...

ALBERT: ...Imagina quan surti el *rotllero* del Hamlet.

EDUARD: ...No es pel *rotllo* només, és pel temps, que no ens podem estar aquí fins demà...

MARCEL: ...Què hem de fer, doncs? No hem quedat que fariem Hamlet? Ara havia d'aparèixer l'espectre, un de sol, i no quatre fantasmes com vosaltres...

MIREIA (*burleta*): Ha ha! Oh, quina gràcia...

MARCEL: I què voleu fer?

EDUARD: Doncs no ho sé... com a mínim, parlem-ho una mica...

ARTUR: Anem a prendre alguna cosa i ho discutim...

EDUARD: El que està clar és que no podem fer aquesta obra sencera, que els mataríem a tots de cansament...

MIREIA: I d'avorriment...

ALBERT: ...A part que no s'entén gens.

MARCEL: ...Què és el que no has entès? Tampoc no és tan difícil, uns soldats que fan guàrdia fa dies, veuen un fantasma i...

ARTUR: Ei, para, para... Vinga, trobem-nos i acabem de parlar sobre què fem?

MARCEL: Trobem-nos... on? Aquí, només ens hi podem estar cinc minuts més, que fa estona que ja ha sortit tothom i la Joana ha dit que només ens deixava assajar mitja hora i ha de tancar.

RICARD: Però que no farem el *Hamlet*? Ens hem après aquesta escena per res?

Apareix el Guillem tímidament per un lateral. Els que són a baix començaran a pujar a l'escenari.

GULLEM: Ei... què passa? Per què pareu?

MARCEL: Aquests, que no estan d'acord a fer el *Hamlet*...

EDUARD: Jo no he dit això...

GUILLEM: I què farem?

MARCEL: Jo què sé... De moment trobar-nos i parlar... Anem a prendre alguna cosa. T'hi apuntes?

GUILLEM: La Clara i l'Ariadna s'estan vestint d'Ofèlia i de reina Gertrudis, què els dic?...

MARCEL: Doncs que es despullin.

GUILLEM: Sí, home, això els ho dius tu...

MARCEL: Vull dir que es tornin a vestir de... "normal". I que vinguin amb nosaltres, i ho discutim.

GUILLEM: No voldran. S'enfadaran. Estan encantades amb els personatges que els havia tocat i si ara canviem d'obra...

MARCEL: Au, vés-hi...

El Guillem surt, cridant: "Marta, Clara!"

ENRIC: ...Ei, Ricard, tu hi vols anar amb aquests?

RICARD: No ho sé... A mi ja m'estava bé fer el Marcel aquest, que és un paper molt petit però té una de les frases més famoses de l'obra...

L'Eduard, l'Artur, l'Albert i la Mireia ja són a l'escenari.

ARTUR: Què? On anem?

MIREIA: Al *Hard-Rock*?

EDUARD: Sí, home! Hi ha massa soroll.

ALBERT: I massa gent...

EDUARD: Anem a un bar tranquil...

ENRIC: Aquí al carrer Girona abans de Consell de Cent hi ha un cafè d'aquests antics.

ALBERT: Però és per a iaies!

MIREIA: Per a carques, com l'obra aquesta...

EDUARD: I ja hi cabrem tots? Si ve tothom, som la tira.

ENRIC: Em sembla que està tancat.

ARTUR: Ei, és el bar del pare d'una amiga meva, ara li truco. (*Treu el mòbil i truca.*)

MIREIA: I què li diràs? Que venim trenta penjats a parlar de l'obra que hem de fer de fi de curs?

RICARD: Jo no sóc un penjat.

MIREIA: No poc! Tu el que més!

EDUARD: Ei, ei, pau!

MIREIA: I que no ens posem d'acord si hem de fer *Hamlet* o *La Caputxeta Vermella*?

ENRIC: Doncs tu la Caputxeta Vermella la faries molt bé...

MIREIA: Per què ho dius?

ENRIC: Per... ai, jo què sé...

ARTUR (*al mòbil.*): Ei, hola, Juani... Escolta, és que els meus companys de quart d'ESO i jo et volíem demanar un favor...

Apareixen l'Ariadna i la Clara R., seguides del Guillem. Elles es retoquen la roba. L'Artur continua parlant pel mòbil.

CLARA R.: Per què heu parat l'assaig?

MARCEL: Perquè aquests quatre diuen que és un *rotllo*...

ARAIDNA: Un *rotllo*...el què?

MARCEL: L'obra aquesta...

CLARA R.: Un *rotllo*... el *Hamlet*?! Si és la millor obra que s'ha escrit mai a...

Entre el públic apareix el Llorenç vestit amb parracs, amb aspecte fantasmagòric i interromp la Clara.

LLORENÇ: Uhhhh! Uhhhh!

Els que són a l'escenari el miren.

EDUARD: I ara això què és?

ARTUR (*des d'un racó de l'escenari, al mòbil.*): Espera un moment... (*Als altres:*) Què passa?

MARCEL: El Llorenç, que no s'ha enterat de res i surt a fer el fantasma del pare de Hamlet...

LLORENÇ: Uhhh! Uhhh!

ARTUR: Doncs sí que ha entrat tard... Eh! Llorenç! (*Al mòbil.*) Perdona, Juani. (*Es retira i continua parlant pel mòbil.*)

MIREIA, ALBERT, ENRIC, RICARD: Eh, para! Llorenç, para!!

LLORENÇ: Què passa? Que ho he fet malament?

EDUARD: Home...has entrat una mica tard, sí...

MARCEL: Se t'han avançat quatre fantasmes abans que tu, però vaja, ho has fet molt bé, sí...

MIREIA: Torna-hi! Fas uns acudits tan bons que mira com ric. (*Molt seriosa:*) Ha!

LLORENÇ: Però que no estàvem assajant?

MARCEL: Aquests diuen que parem, que no estan d'acord a fer el *Hamlet*.

EDUARD: Ningú ho ha dit, això.

MARCEL: Ah, no? I per què heu parat?

LLORENÇ: Ostres, em puc treure aquesta roba, doncs? Em sento tan ridícul!

ARIADNA: Bé, què hem de fer? Artur?

ARTUR (*acaba de parlar pel mòbil.*): D'acord, gràcies. (*Penja.*) Ei, el bar està tancat, però la Juani té les claus i ens l'obre per nosaltres. Hi podem estar l'estona que vulguem mentre ho deixem tot net i endreçat.

EDUARD: Aviseu tots els altres i ens trobem al Cafè aquest d'aquí a una estona. Vinga, anem!

Transició. S'obre el teló (si n'hi ha).

L'escenari es converteix en el Cafè del Centre. Tauletes, cadires, mobles antics, una barra de bar amb un mirall al darrere. En un racó, un piano vell. En una de les taules, l'Aina, l'Andrea, la Clara V., la Xènia, la Teresa, la Paula, la Marta, el Pau i l'Arnau. La Juani, dreta, els acaba de servir begudes.

JUANI: Les begudes, les pagueu, eh?

TERESA: Ostres, jo no porto canvi. Només porto un bitllet de cent.

XÈNIA, AINA, ANDREA I MARTA: De cent?!

PAU: Doncs ens convides a tots.

TERESA: Sí home!

JUANI: A la caixa hi ha canvi, no pateixis. (*Va al mostrador.*)

AINA: Sí que triguen, no?

ANDREA: Jo encara no entenc què hem vingut a fer aquí.

XÈNIA: Res, a discutir.

ANDREA: A discutir què?

ARNAU: Si fem *Hamlet* o no fem *Hamlet*.

CLARA V.: Fer o no fer *Hamlet*, aquesta és la qüestió.

ARNAU: Ei, molt bona!

TERESA: Quin pal. Jo havia d'anar al cine.

MARTA: A veure què?

TERESA: L'última del Mel Gibson.

AINA: Ah, jo ja l'he vista, no val res.

PAU: T'agrada el Mel Gibson? Si és un fatxa.

PAULA: I un iaio.

TERESA: Home, no m'agrada tant com l'Ashton Kutsher, però...

ARNAU: Doncs saps que el Mel Gibson ha fet un *Hamlet*?

TERESA: Sí, home!

XÈNIA: És veritat, a mi em va encantar.

ANDREA: Jo l'he vista al canal plus. La mare era la Glenn Close i semblava la seva germana. Només vaig veure'n cinc minuts. Vaig fer zàping.

Entren al bar el Nicolàs i l'Iñaki.

NICOLÀS: Ei, hola.

JUANI: Està tancat.

IÑAKI: Som del Santa Anna.

NICOLÀS: Com aquells.

JUANI: Ah, val, entreu, entreu.

Entren. Van amb els altres. Salutacions: "ei hola, etc."

NICOLÀS: Qui ha organitzat aquesta reunió?

TERESA: Qui vols que sigui?

NICOLÀS: L'Eduard. I segur que l'Artur l'ha animat. Que plastes que són.

IÑAKI: Ara que ens havíem posat d'acord a fer el *Hamlet*, què volen? Canviar d'obra?
El Nico i jo estàvem assajant la nostra escena...

NICOLÀS: I mira que els papers que ens han tocat són un fàstic...

IÑAKI: No tant... (*Declamant, fent de Rosencrantz.*) "Majestats, pel poder sobirà que teniu damunt nostre, els vostres desitjos seran ordres per nosaltres i no súpriques"... És xulo de dir...

NICOLÀS (*fent de Guildenstern*): Ui sí, que xulo... “Us obeirem tots dos i us oferim, sense reserves i plenament, el nostre servei, als vostres peus, per tot allò que ens demaneu.” Són uns pringats, per favor! Uns xungos que parlen per no dir res i amb uns noms impossibles de dir.

IÑAKI: Tampoc és tan difícil...

NICOLÀS: Sí, ui, que fàcil, tu...Ro...sen..cra...antz i jo Guil...Gil... dens...dens..tern...

IÑAKI: Rosencrantz i Guildenstern.

NICOLÀS: I a sobre, són uns traïdors!

PAU: Ah...per això no t'agraden... perquè són dolents.

NICOLÀS: No, no, és que no són ni dolents, és molt pitjor: són imbècils.

XÈNIA: Bé, també hi ha personatges així a la vida normal, no?

TERESA, ANDREA, CLARA V., PAULA i MARTA: Oh i tant!

NICOLÀS: I a mi què? No m'agraden i punt!

JUANI: Què voleu prendre?

IÑAKI: Una coca-cola.

NICOLÀS: Un whisky.

JUANI: Com? No servim begudes alcohòliques a...

NICOLÀS: Que era brooooooma... Un cacaolat.

Entra l'Enrique. Embalat.

ENRIQUE: Jo ja us dic des d'ara mateix que jo no penso canviar d'obra. Estava a casa molt tranquil.let llegint un llibre de física quàntica i m'heu fet sortir i estic cabrejat. El teatre no m'interessa un xurro, tant me fa que trieu una obra o una altra i que vulgueu canviar-la, però jo ja m'he après el paper d'entarramorts 2, que és el millor de l'obra aquesta filosòfico-rotllera que no hi ha qui l'entengui, i el diré fem l'obra que fem!

JUANI: Carai, nano, quina entrada. Què vols?

ENRIQUE: Aigua mineral natural sense gas i sense vas, que me la bec a morro.

NICOLÀS: Ho tens molt clar, eh, Enrique?

ENRIQUE: El què? Que vull una aigua mineral natural sense...?

NICOLÀS: No, no, que faràs d'enterramorts.

ENRIQUE: Perdona, d'enterramort *dos*, que l'u és l'Oriol.

MARTA: I si decidim canviar d'obra?

ENRIQUE: Doncs en trieu una on surtin dos enterramorts. Jo no em penso aprendre un text nou. Queda clar?! Ah, hola a tothom.

ELS ALTRES: Hola, hola, eh?...

Entren el Manel, el Marc, Bru, el Toni i l'Oriol.

MANEL, MARC, BRU, TONI, ORIOL: Hola...Hola... què tal?... (*Salutacions generals.*)

MANEL: Ja hi som tots?

IÑAKI: Què va...

NICOLÀS: Falten justament els que han muntat la reunió.

BRU: Doncs quina gràcia.

ORIOL: A mi m'han dit que volien canviar d'obra, és veritat?

ENRIQUE: No. No és veritat. Tu faràs l'enterramorts 1 al meu costat i desenterrarem la calavera perquè el plasta de l'Eduard, vull dir del Hamlet, digui el "ser o no ser" i s'ha acabat!

MARC: Però si l'escena del "ser o no ser" no és la de la calavera...

MANEL: Ah, no?

MARC: Clar que no, però que no us heu llegit l'obra?... (*Els mira a tots.*)

TOTS ELS ALTRES (*poc convincents.*):...Sí...clar...sí...

MARC: L'escena de la calavera és la del "pobre lorik".

TOTS: Ai, sí, sí...

TONI: I qui fa de lorik, que no me'n recordo...?

MARC: Però si el lorik no surt, era un pallasso que el Hamlet coneixia de petit i ara és mort...

TONI: Ah...clar, per això és una calavera... I què hi té a veure que sigui pallasso?

MARC: Perquè de petit el feia riure i ara...quan veu la calavera...

ENRIQUE: La calavera que jo li dono...

ORIOI: Ei...

ENRIQUE: Bé, que nosaltres li donem...

MARC: ...la calavera que troba gràcies als enterramorts, és quan Hamlet diu allò de: "oh, pobre Iorik, jo el vaig conèixer... tant que em feia riure de petit... i ara el veig així... em fa fàstic." I després diu allò de: "¿no tens ningú que et rigui les gràcies, ara? T'has quedat amb la boca oberta, eh?" Que forta la imatge, eh? Com que és una calavera... la boca... clar... no es belluga i per això...

TOTS ELS ALTRES. Sí, sí, ja ho entenem, ja, sí, sí, molt fort, molt fort...

PAU: Tu quin paper fas, a l'obra?

MARC: L'Osric, un de petit que surt al final, una mena de criat de qui el Hamlet es burla.

ARNAU: Potser hauries hagut de fer el Hamlet, eh?

XÈNIA: Es nota que t'agrada.

MARC: Bé... No és que m'agradi, és que aquest tros l'entenc molt bé.

PAULA: I què més diu el Hamlet en el tros de la calavera?

MARC: El que diu al final és el més fort de tot. Es queda mirant la calavera, molt trist i li diu: *(agafa un gerro que hi ha damunt la taula que té forma rodona i li parla com Hamlet a la calavera)* "Vés a la cambra de la meva dama..." Ell encara no sap que l'Ofèlia és morta i per això ho diu, però nosaltres ja ho sabem que l'Ofèlia s'ha suïcidat al riu, per això és tan fort... "Vés a la cambra de la meva dama...", diu a la calavera, "i digues-li que encara que es maquilli tant com vulgui, acabarà exactament igual que tu!"

TERESA: No m'agrada gens aquesta obra.

PAULA: Doncs és veritat. Tots acabarem així.

XÈNIA: Per desgràcia.

MARTA: I ho sabem tots, això.

TERESA: Doncs si ja ho sabem, per què ens ho han de repetir?

PAU: Jo demanaré que m'incinerin. O sigui que ningú agafarà mai la meva calavera per dir: "oh, pobre Pau..."

ARNAU: I com acaba l'escena?

Sense que els altres se n'adonin, ha entrat l'Eduard seguit de l'Artur. Darrere seu apareixen el Marcel, l'Albert, la Mireia, la Clara R., l'Ariadna, l'Àlex, el Ricard, l'Enric, el Guillem i finalment el Llorenç. Es queden en silenci, contemplant l'actuació del Marc. L'Eduard és davant de tots i s'acosta lentament al Marc.

MARC: Després parla d'Alexandre Magne i de Cèsar i diu que ells, tan grans que eren, tan heroics, també havien acabat així, menjats pels cucs i fent pudor...

TERESA i AINA: Quin fàstic.

MARC: "Alexandre va morir, a Alexandre el van enterrar, Alexandre es va convertir en pols, la pols és terra, de la terra se'n fa fang; per tant, ¿per què no podem fer servir aquest fang..."

EDUARD (*en veu alta, cridant l'atenció*): ...per tapar un barril de cervesa?"

MARC: Eh? Ah, hola...

EDUARD: Què feies dient el meu paper?

MARC: Res...Us estàvem esperant...

ARTUR: Hola, ja hi som tots?

ENRIQUE: Faltàveu vosaltres. Ja era hora, eh?

TONI: Això del barril de cervesa ho diu el text o s'ho ha inventat l'Eduard?

MARC: No, no, ho diu el text...

Tots entren. Salutacions.

TONI: Un moment, un moment... tots heu entès això del barril de cervesa?

ARIADNA: Cervesa? Esteu prenent cervesa?

ÀLEX: Sí que aneu forts!

IÑAKI: Sí home! Ja estem tots prou pirats, només ens faltaria prendre cervesa!

TONI: Ho heu entès? A mi digueu-me tonto, m'és igual, però no entenc què hi pinta un barril de cervesa en el tros de la calavera...

MARC: Bé... el que Hamlet diu...

EDUARD: És el monòleg de l'escena de Iorik. Abans, els barrils de cervesa se'ls feia un forat per servir-la i el tapaven amb un trosset de fang. El Hamlet s'imagina

que aquest fang que tapa la cervesa pot contenir les cendres de cadàvers de gent famosa, com Alexandre o Cèsar.

TONI: I què?

EDUARD: Doncs que han estat herois de guerra i s'han convertit en una boleta de fang miserable per impedir que surti la cervesa.

CLARA R.: És una metàfora.

ANDREA, XÈNIA, AINA, PAULA, MARTA, TERESA, BRU: Ahhh, clar, clar...

ARTUR: Ei, ara no cal parlar d'això, vinga, com ens organitzem...?

JUANI: Qui vulgui begudes, que vingui a la barra. Però el barril de cervesa el tinc ben tapat amb un tros de fang sec que potser té cendres de Jaume I el Conqueridor, o sigui que...mentre no sigui alcohol demaneu el que vulgueu.

Els que han entrat a última hora demanen begudes. Les agafen i es van asseient a les taules del bar mentre la resta parlen.

ARTUR: Definim les opcions possibles i si de cas, després, votem.

ÀLEX: Hem de votar i tot?

ENRIQUE: Perdoneu aquestes discussions probabilístiques però no entenc res. Opcions de què?

ARTUR: De què fem per l'obra de fi de curs, Enrique, que no t'enteres!

ENRIQUE: Les opcions són claríssimes: "Hamlet" o "Hamlet"! I punt!

MIREIA: "Hamlet" o "no Hamlet", aquesta és l'opció, no?

ARNAU: Ui, que graciosa... Perdona, però aquest acudit ja l'hem fet abans. Però hauries hagut de dir "aquesta és la qüestió", no "l'opció".

MIREIA: És el mateix. De fet, un dels problemes de la frase aquesta tan famosa és de traducció, no ho sabíeu? M'ho va explicar la Clara.

CLARA V.: Jo?

MIREIA: No, tu, no, l'altra. Oi, Clara, que "to be or not to be, that is the question" planteja problemes de traducció...?

CLARA R.: Sí, però ara no ens posarem a parlar d'això, no?

MIREIA: Per què no? De fet, "question" es pot traduir per "qüestió", "pregunta", "dilema", o fins i tot "opció". Oi?

ENRIQUE: Si us poseu així, jo me'n vaig, tu, tinc coses millors per fer a casa...

BRU: Sí, llegir llibres de física i de mates! O la biografia de l'Obama!

ARTUR: Va, prou...

EDUARD: Però a veure, tothom s'ha llegit l'obra?

TOTS ELS ALTRES: És claaaar.

EDUARD: Tota sencera?

TOTS ELS ALTRES (*més tímidament*). Ssssí...

EDUARD: Tota tota tota?

TOTS: Mmmm...

CLARA R.: Sí, clar, tota sencera. (*Tothom calla i la mira. Se sent observada. Dissimula.*) Bé, que l'hagi llegida tota no vol dir que l'hagi entès al cent per cent...

EDUARD: Ahhhh. Ho veieu? Ni la Clara l'ha entesa tota! Com voleu que fem una obra que no entenem? A més a més, que dura sis hores!...

MARCEL: A tu el que et passa és que et vas posar així de gros quan et vas adjudicar el prota i ara que comences a aprendre text, se't fa una muntanya!

EDUARD: Doncs sí! Però no només...

ARIADNA: Doncs que faci el Hamlet el Marc, que ho feia molt bé i se sap ja coses de memòria i no passa res...

MARC: No, no, només em sé el tros del lorik, però perquè m'agrada molt i l'entenc.

TONI: Això del barril de cervesa també ho entens? No m'ho puc creure!

EDUARD: Que no és només això, de veritat... A mi no em costa aprendre'm el text. També és per no avorrir els que ens vindran a veure...

ARTUR: Jo estic d'acord amb l'Eduard. A més, penseu que potser és l'última vegada que ens veiem tots junts. ¿Ha de ser fent una obra que encara que sigui molt bona està feta per gent gran i intel.lectual i seriosa...? No creieu que podríem fer alguna cosa més... més... més com nosaltres, i que fos més divertida, menys avorrida...?

MARC: El Hamlet no és avorrit. És complicat però no avorrit.

ARIADNA: El meu personatge m'encanta. La mare. És dolenta i bona al mateix temps.

ARTUR: Però dir-te Gertrudis... Qui coneixes que es digui Gertrudis avui dia?

ÀLEX: Una cosina de la meva àvia. (*Pausa. El miren.*) Ja és morta.

ARTUR: Ho veieu?

CLARA R.: A mi l'Ofèlia també m'agrada. És un personatge misteriós i profund.

MARCEL: És una bleada.

CLARA R.: No és una bleada. És una víctima. Una víctima innocent que viu en un món de mascles limitats plens de testosterona que només pensen a ser reis i fer la guerra. I per això ella pateix i és tan desgraciada. Com tantes altres dones. Oi?

MARTA, TERESA, AINA, ANDREA, XÈNIA, CLARA V.: I tant!

ENRIQUE: Ho sento, però el millor paper és el meu, de llarg...

ORIOI: Ei...

ENRIQUE: Vull dir el nostre, oi, Oriol? Els enterramorts!

ARTUR: Si a mi el meu, el rei Claudi, també m'agrada molt...

MARCEL: Què dius, tio, si tu has matat el pare de Hamlet, ets el dolent de la pel·lícula!

ARTUR: I què? Tu has vist "El silencio de los corderos"?

MARCEL: Sí.

ARTUR: I quin és el personatge que t'agrada més?

MARCEL: L'Hannibal Lecter.

ARTUR: Doncs el rei Claudi és com l'Hannibal Lecter de Hamlet.

ALBERT: Si, home, i qui es menja? Els enterramorts?

ARTUR: Era una metàfora!

ÀLEX: Els personatges dolents del Shakespeare són els millors. A mi m'agraden.

CLARA R.: Però tu no ets dolent, ets el meu germà i ets boníssim.

ÀLEX: Però mato el Hamlet!

CLARA R.: Això sí. I el Hamlet tampoc és aigua clara. Per culpa d'ell jo em suïcico. Tampoc el Hamlet no és bo del tot. Mata el nostre pare.

ENRIQUE: Ei, si hem vingut aquí per fer un comentari de text, jo me'n vaig, de veritat...

MIREIA: Tothom mata en aquesta obra, tu... Ens critiquen als joves perquè juguem amb videojocs violents i perquè no llegim alta cultura i Shakespeare, i els videojocs comparats amb les seves obres són la Caputxeta Vermella...

ENRIC: Ah, al final fem la Caputxeta Vermella? Tu, Mire, fas de Caputxeta, no?

MIREIA: Escolta, maco...

EDUARD: A veure, calma. L'Artur parlava d'opcions... per què no diem quines opcions tenim?

ARTUR: Vinga, comencem. Opció 1: fer el que anàvem a fer, que l'Eduard, la Mire, l'Albert i joensem que és una animalada: l'obra sencera.

EDUARD: Sis hores de funció! Repeteixo: sis hores! Opció descartada. Opció 2?

ARTUR: Fer l'obra tallada, molt tallada i deixar-la en una hora i mitja...

EDUARD: Opció tres: canviar d'obra i fer-ne una altra.

ENRIC: La Caputxeta Vermella no, que la Mire s'hi oposa.

MIREIA: Doncs tu faries molt bé d'"abuelita"...

ARTUR: Però se'ns tira el temps a sobre i no en trobarem cap amb tants personatges com no sigui una altra de Shakespeare, i el *Somni d'una nit d'estiu* i *Romeu i Julieta* ja l'han fet moltes vegades.

EDUARD: I ens queda una altra opció...

TOTS i TOTES: Quina?

EDUARD: Fer el Hamlet, però a la nostra manera.

ENRIQUE: Ah, molt maco. I quina és aquesta manera...?

EDUARD: Tots ens hem llegit si no l'obra sencera, com a mínim els nostres papers i ja hem començat a memoritzar-los, no? Doncs l'anem fent escena per escena, saltant-ne alguna, i no dient exactament el text sinó representant el que hi passa, reduint-ho a l'essencial. Es tracta de fer... un altre Hamlet. El nostre!

ALBERT: Que guai.

NICOLÀS: No sé si ho entenc.

MARCEL: Jo tampoc.

AINA, MARTA, ANDREA, XÈNIA, TERESA, CLARA V.: Ni jo.

MIREIA: Doncs mira que és fàcil. En lloc de repetir com uns lloros les escenes, les fem parlant com parlem nosaltres.

ÀLEX: Tipus llenguatge SMS? "Sr o n sr kta s l qstio?" (*Pausa. El miren.*) És brooma.

ARTUR: L'Eduard vol dir...acostant l'obra a nosaltres, en lloc d'acostar-nos nosaltres a l'obra... Sense paraules complicades, sense vestuari d'època...

ENRIQUE: Ah, ja, sí, molt bé. (*Pausa.*) I això quin interès té?

MARCEL: Per què no poses un exemple, a veure si t'entendem millor?

EDUARD: Mira, continuem des d'on ho teníeu vosaltres... Fem una mica de lloc, ajudeu-me...

ARTUR: Espera... (*Busca la Juani a la barra.*) Juani, ens deixes moure una mica les taules i les cadires?

JUANI: Sí, però sense fer malbé res i després ho deixeu tot a lloc, eh?

ARTUR: Ajudeu-me, farem una mena d'escenari... aquí.

Tots es mouen. Arraconen les taules i les cadires cap al fons i creen una mena d'espai buit al mig, on actuaran.

EDUARD: Molt bé, doncs, continuem on ho teníem, o un pèl més endavant... Qui ha dut l'obra?

TERESA, AINA, MARTA, CLARA V., *i altres*: Jo... Jo... Jo també... I jo...

EDUARD (*agafa un text, el fulleja*): A veure...

LLORENÇ: Em tocava sortir a mi fent de fantasma...

EDUARD: Sí... I al castell el veuen el Marcel...

RICARD i MARCEL: Jo!

EDUARD: El dos Marcells, el personatge Marcel que fa el Ricard, i el Marcel de veritat que fa el personatge d'Horaci, el meu gran amic, i també...

ENRIC: ...El Bernat, que sóc jo.

EDUARD: Poseu-vos-hi... I ara tu, Llorenç, en comptes de sortir amb un llençol blanc com un fantasma de dibuixos animats, que fa pena i no por, pensa una manera d'espantar-nos... però espantar-nos de veritat...

LLORENÇ: Ostres, que difícil...

EDUARD: I vosaltres no digueu les paraules apreses, improviseu... Vinga, som a Elsinor, Dinamarca, a la torre del castell on viuen els reis... És de nit i...

El Ricard, el Marcel i l'Enric fan com si miressin a l'exterior i tinguessin fred. El Llorenç va a la barra, parla amb la Juani a cau d'orella i s'amaga a sota el taulell. El Marcel va a parlar però s'atura.

MARCEL: Eh, que... Que... que jo no ho sé fer, això...

RICARD: Tio, ara has trencat el clima...

MARTA, XÈNIA, AINA, TERESA, *i altres*: Vinga, Marcel, com a mínim prova-ho, va...

MARCEL: Està bé, esta bé... ho intentaré. *(Al Ricard i a l'Enric.) Som-hi? (Ells assenteixen. El Ricard s'allunya un segon i torna amb dues escombres. N'hi passa una a l'Enric.)* Què és això?

RICARD: Les llances. El Marcel i el Bernat són soldats, portem llances.

MARCEL: Jo no sé si podré, de veritat...

ENRIC: Va, tio, comencem... Concentrem-nos... *(Fent de Bernat.)* Quan vam sentir que sonava la campana... *(Algú agafa un vas i pica amb un cobert. Un gong agut. Algú riu, altres demanen silenci.)* ...Va sonar la una i...

MARCEL (HORACI): Ja és aquí... Ja és aquí el fantasma...

No se sent res... Tothom està expectant. De cop, se sent un crit esgarrifós darrere la barra de bar, i un soroll terrible. Apareix el Llorenç d'un bot per darrere el mostrador i s'enfila al damunt. Té tota la cara plena de sang.

LLORENÇ (ESPECTRE DEL PARE DE HAMLET). Ahhhhhhh!

De cop tothom es posa a cridar.

LLORENÇ: Tranquils, és ketchup. Me l'ha deixat la Juani. *(La Juani, somrient, ensenya un pot de Ketchup.)* Us he espantat, eh? Vinga, seguiu!

ENRIC (BERNAT): Parla-hi!

RICARD (MARCEL): Digue-li alguna cosa, Horaci!

MARCEL (HORACI): Qui ets? Sembles el rei sortint de la tomba, ets tu? Parla!

El Llorenç deixa anar un crit, fa un salt enrere i desapareix darrere el mostrador.

ENRIC (BERNAT): Se n'ha anat!

RICARD (MARCEL): S'ha enfadat! No ha volgut dir res!

ENRIC (BERNAT): Ho veus, Horaci, com era veritat?

MARCEL (HORACI): Aquesta aparició és un presagi que alguna cosa horrible ha de passar a Dinamarca.

RICARD (MARCEL): Per què?

MARCEL (HORACI): Quan rei de Noruega, Fortimbràs, va desafiar el nostre rei...

BRU: (*Aixecant-se de cop i aixecant el braç.*) Ei, Fortimbràs sóc jo! Surto?

ARTUR: Què fas, ara?

EDUARD: No, que no ets tu...

BRU: Que sí, que jo sóc Fortimbràs

MARCEL : Tio, ara que estava concentrat...

EDUARD: Tu ets el fill de Fortimbràs, que també et dius Fortimbràs, com el pare de Hamlet, que també es diu Hamlet...i només surts cap al final...

ENRIQUE: Quin embolic!

MARCEL: Puc continuar o no?!

EDUARD: Seu, Bru, continua, Marcel...

RICARD: Jo?

EDUARD: No...el Marcel-Horaci...

El Llorenç treu el cap per darrere el mostrador.

LLORENÇ: ¿Mentrestant jo puc anar al lavabo a treure'm el ketchup de la cara, que se m'està assecant?

EDUARD: No, perquè has de tornar a sortir d'aquí a no res...

LLORENÇ: Pero si us he de tornar a espantar, això del ketchup ja no us farà efecte, vaig al lavabo i mentrestant penso una altra manera d'espantar-vos per quan torni a sortir, val? Vinga, seguiu... (*Surt.*)

MARCEL (HORACI): Quan Fortimbràs, el rei de Noruega, va desafiar el nostre rei, aquest s'hi va enfrontar i el va matar i totes les seves terres van passar a ser nostres. Ara el seu fill... (*Bru s'aixeca i s'assenyala. El fan seure.*) ...que també es diu Fortimbràs... ha reclutat un exèrcit per recuperar les seves antigues terres i

es disposa a atacar-nos... Ens espera una època terrible, plena d'odi i de violència, de fets terribles... però... silenci! L'espectre ja torna a ser aquí... torna a aparèixer... (*Res no es mou. En veu més alta.*) Ja torna a aparèixer!

Silenci absolut. Tots miren cap al lavabo. De cop, se sent la cadena del vàter.

RICARD (MARCEL): Què... què és això...?

ENRIC (BERNAT): És... és... el gall, el cant del gall! Es fa de dia i per això l'espectre ha fugit.

Alguns riuen. D'altres mig aplaudeixen.

MARCEL (HORACI): Hem d'explicar a Hamlet, el fill del rei difunt, les horribles visions que hem viscut aquesta nit... (*Petita pausa.*) Ja està. Fi de la primera escena...

Aplaudiments.

EDUARD: Vinga, molt bé, no ens adormim, continuem... Al palau, acaben de coronar el nou rei de Dinamarca, Claudi, el germà del rei mort... Artur, a l'escenari... I la resta...

ARTUR: Podem fer una mica de canvis a l'espai per simular un Palau?

ENRIQUE: No perdem més temps, tios, sisplau...

CLARA R.: A l'època de Shakespeare no tenien res, només una plataforma de fusta i para de comptar...

ARTUR: Bé, com a mínim posem alguna cosa per seure que faci de tron, no?

La Juani, de sota el mostrador, treu una mena de cadira plegable amb estampats dels anys setanta, molt psicodèlica.

JUANI: Serveix això?

ARTUR (*agafant la cadira*): Bé...

Diu una cosa a cau d'orella a la Juani. La Juani fa que sí i li dóna alguna cosa que l'Artur amaga a l'esquena. Instal·la la cadira plegable al centre de l'escenari improvisat. No ensenya el que té a l'esquena.

EDUARD: Vinga, la resta: Ariadna, la reina Gertrudis, al costat del teu nou marit, vinga... Jo sóc Hamlet i em quedo en un racó que estic cabrejadíssim i desesperat, després també surten dos cavallers... Voltimand i Corneli...

TONI: Jo sóc Voltimand...

MANEL: Jo, Corneli... On ens posem?

EDUARD: Ai, on sigui...

EDUARD: I després, Poloni i el seu fill Laertes...

ALBERT: Jo sóc Poloni...

ÀLEX: I jo Laertes... Jo també estic enfadat, oi?

EDUARD: Tu...per què?

ÀLEX: Estic mosca amb tu perquè sé que t'has lligat la meva germana Ofèlia que és el que més m'estimo en aquest món i com que sé que ets una mica raret...

EDUARD: Però l'escena encara no va d'això, em penso...

ÀLEX: Bé, és igual, estic mosca i punt. A més, me'n vull anar de Dinamarca, perquè...

ENRIQUE: Podeu començar d'un cop? Que a aquest pas no arribem a la meva escena del cementiri ni demà...

ORIOI: Ei...

ENRIQUE: Bé, a la *nostra* escena... Si no comenceu ja, trec una pala i us enterro a tots, eh? Vinga...

Tothom està expectant. L'Artur ha de començar i no ho fa. Mira a banda i banda.

MARCEL: Què passa, Artur, per què no comences?

ARTUR: I la *fanfàrria*?

IÑAKI: Eh?

NICOLÀS: Què diu aquest, ara?

MIREIA: Què és una *fanfàrria*?

ARTUR: Home... el so de les trompetes que indiquen que som a palau... Si no sona, no començo... En teatre, sempre que hi ha una escena a palau, sona la...

El Pau, el Manel, el Guillem i l'Arnau, que són prop del mostrador, demanen objectes a la Juani, que els passa ampolles, vasos i altres estris. S'asseuen tots tres al mostrador i fan servir els utensilis de trompetes.

PAU, MANEL, GUILLEM I ARNAU: Ta-ta-ta-ti....Tatatí tatatíiiii.....

L'Artur treu les mans de darrere. Hi du una panera. Se la posa al cap, com si fos una corona.

ARTUR (CLAUDI): Encara tristos per la mort del meu estimadíssim germà Hamlet, mantindrem el dol en els nostres cors però hem de continuar vivint... Per això us anuncio que la meva cunyada Gertrudis, amb pena per la mort del seu espòs, ara és la meva dona... És un dia trist i alegre a la vegada... trist pel dolor de la mort d'un ésser estimat...

MIREIA: Que hipòcrita que és...

XÈNIA, TERESA, ANDREA, CLARA V., PAULA, MARTA *i altres*: Xxxxxtttt!

ARTUR (CLAUDI): ...i alegre per aquesta boda que m'omple d'emoció... Sabeu que el jove Fortimbràs vol declarar-nos la guerra. Per això, tu Voltimand i tu Corneli, heu estat designats per viatjar a Noruega per intentar convèncer el tiet de Fortimbràs que l'aturi.

TONI (VOLTIMAND): Complirem les vostres ordres!

MANEL (CORNELI): Déu salvi el rei!

TONI (*en veu baixa*): Això no surt al text...

MANEL (*en veu baixa*): Però que no havíem d'improvisar?

ARTUR (CLAUDI): Podeu sortir! (*El Toni i el Manel s'afegeixen amb els altres.*) I tu, Laertes? Què em volies demanar? Sigui el que sigui t'ho concediré, perquè ets fill d'un dels homes més fidels al rei de tot Dinamarca...

ALBERT (POLONI): Aquest sóc jo, Poloni! Gràcies, majestat, per dir-me aquestes coses tan maques! (*Fa una reverència. A l'Àlex.*) Parla, fill.

ÀLEX (LAERTES): Us demano permís per tornar a França. Vaig venir per la vostra coronació però m'agradaria tornar-hi. Ho tinc tot allà...

ARTUR (CLAUDI): Què hi diu el teu pare?

ALBERT (POLONI): Jo no sé què hi té allà a França, però insisteix tant que no li he pogut dir que no.

ARTUR (CLAUDI): Permís concedit, doncs. I tu, Hamlet, nebot i ara fill meu...

EDUARD (HAMLET): Nebot sí, per desgràcia; fill no, per sort!

ARTUR (CLAUDI): Encara tens aquests... núvols negres al teu cap?

EDUARD (HAMLET): Ui no! Res de núvols! Al meu cap, hi fa un sol bestial! (*Treu unes ulleres de sol i se les posa. Tots murmuren.*)

ARIADNA (GERTRUDIS): Hamlet, sisplau, fill meu, deixa de comportar-te així... No miris malament el rei de Dinamarca... Deixa de torturar-te... Tot el que viu ha de morir, és llei de vida... No t'ho agafis així...

EDUARD (HAMLET): I com vols que m'ho agafi? El pare acaba de morir, mama, m'he de posar a cantar?

ARTUR (CLAUDI): Està molt bé que estiguis de dol pel teu pare. Però pensa que a ell també se li va morir el seu pare i al teu avi el seu... Està bé plorar per la mort del pare però només durant un temps... la mort és una cosa natural. Vols estar plorant tota la vida? No faràs mai res de bo. (*S'aixeca i s'acosta a ell.*) A més, ara tens un pare nou... (*Li treu les ulleres i el mira als ulls*)... i sóc jo. (*L'Eduard el mira severament, emet un grunyit com de gos rabiut, li arrabassa les ulleres i se les torna a posar.*) Anem.

Surten tots i es barregen amb els altres. L'Eduard es queda sol, amb les ulleres posades. Mira a tota la resta.

EDUARD: Atenció... ve el primer monòleg de la nit... ¿Algú pot posar una mica... d'"ambientillo" per fer-lo més amè?

La Juani treu una guitarra de darrere el mostrador. L'Iñaki l'agafa i comença a tocar acords. La Juani apaga alguns llums i només queda il·luminat l'Eduard. Aquest fa un senyal a l'Iñaki, que fa sonar un acord amb la guitarra.

EDUARD (HAMLET): Si la meva carn es pogués dissoldre i desglaiçar-se i convertir-se en rosada... (*Acord de guitarra.*) Si les lleis de Déu no prohibissin el suïcidi... (*Acord.*) Oh, Déu meu... que inútils, que absurdes i que idiotes que em semblen ara totes les coses d'aquest món... (*Acord.*)

TERESA: Està fatal...

ANDREA: Quin mal rotllo...

PAULA: Ai, sí... però és com...romàntic, no?

ALBERT: Doncs jo això, ho he pensat moltes vegades...

MIREIA: Que és creient, el Hamlet? Que no era ateu?

ELS ALTRES: Xxxxttt!

EDUARD (HAMLET): Quin fàstic...(Mira malament els que l'han interromput. Després, demana amb el cap a l'ňaki un acord de guitarra.) ... Fàstic, fàstic, fàstic! No fa dos mesos que acaba de morir el pare i ara l'oncle, que no li arriba a la sola de la sabata... I el pare s'estimava tant la mare... (Els acords de guitarra s'acceleren, com ell.) No hauria gosat mai que ningú se li acostés... I ella se li abraçava i... Un mes després de la seva mort... el germà del pare i ella ja estaven... tots dos... Ah! No vull ni pensar-ho... Que fàcilment que has passat, mare, de l'un a l'altre, quanta...fragilitat. Fragilitat...és nom de dona.

TERESA: Què diu, ara?

AINA: És un misogin...

MIREIA: I tant. Com si els tios no sabessin el que és la... fragilitat aquesta... Si no paren d'anar d'una tia a l'altra com mosques!

ARTUR: Voleu parar d'interrompre? Això està escrit al segle XVII i no al XXI

CLARA V.: Bé, però no havíem dit que ho adaptàvem?

ARIADNA:Jo proposo que aquesta frase no la digui.

PAULA, TERESA, ANDREA, XÈNIA i totes les altres noies, finalment: Sí, sí, fora, fora, aquesta frase fora, sí, sí, hi estic d'acord...

EDUARD: Com que no l'he de dir? Si és una de les més famoses de l'obra!

ÀLEX: Un moment, un moment, s'ha d'entendre per què la diu... Què pensaríeu vosaltres en el seu lloc, eh? Se't mor el pare i la mare al cap de dos dies es casa amb el seu cunyat, que és un home repulsiu...

ARTUR: Eh! Eh! Repulsiu no és, eh?

ENRIQUE: Ostres, més discussions, no, per favor...

ÀLEX: Tu què pensaries, eh? A més diu..."fràgil"... tampoc és una paraula negativa.

MIREIA: Fràgil vol dir frívol. Frivolitat...és nom de dona... Com es passa, no?

MARC: Doncs jo no veig que sigui una frase negativa. Si és veritat! Totes les ties sou...
TOTES LES NOIES. Uhhh! Però què dius? Que masclista! Fora! Els tios també sou frívols!

MIREIA: Si esteu tot el dia que si les ulleres fosques, que si els texans de marca, que si les vambes, que si l'ipod... Això no és ser frívol?

MARCEL: Bé, calleu! Ja ho decidirem. Continuem, que ara em tocava entrar! (*Entra en l'espai on és l'Eduard. Fa d'Horaci. Veu Hamlet.*) Salut, altesa.

EDUARD (HAMLET): Horaci, amic meu, què fas aquí?

MARCEL (HORACI): He vingut al funeral del teu pare.

EDUARD (HAMLET): Deus voler dir a la boda de la meva mare.

MARCEL (HORACI): Sí...i que a prop que ha estat una cosa de l'altra...! Entenc que estiguis malament. (*L'abraça.*) Què puc fer per tu?

ÀLEX: L'Horaci pensa com ell, si és que tots els tios reaccionaríem igual...

TERESA: Aquests dos són molt amics, oi?... Massa i tot, no?...

MIREIA: ¿Que té alguna nòvia, l'Horaci aquest, a l'obra?

CLARA R.: No.

ALGUNES NOIES. Uuuuhhh...

PAULA: Per mi, que aquest està penjat del Hamlet...

ENRIQUE: Què?! O sigui que aquest és un...

CLARA R.: I què passa si és veritat...?

ALGUNES NOIES. No res... res...

ENRIQUE: Com que res...?

PAULA: El que passa és que ets un homòfob! Tu i la majoria de tios de la classe!

ENRIQUE: Un què? Escolta, guapa, a mi no m'insultis, eh?

ELS ALTRES: Xxxxttt!

EDUARD (HAMLET): Tinc tanta ràbia a sobre. Aquesta boda.... Si encara em sembla veure el meu pare... viu...

MARCEL (HORACI): Hamlet. Justament d'això volia parlar-te... L'he vist.

EDUARD (HAMLET) El meu pare? On?... (*Tothom està expectant. L'Eduard talla la representació.*) Jo aquí tallaria i aniria directament a la torre a veure el fantasma.

MARCEL: Sí, home! I em talles tot el monòleg on t'explico com s'apareixia...!

EDUARD: Que no cal, que tot el que dius ja ho hem vist... De veritat...

CLARA R.: Ho sento, però no pot ser. Abans hi ha l'escena d'Ofèlia amb Laertes. És importantíssima.

ENRIQUE: Sí, tot és important... Si no tallem res, no arribarem mai al cementiri que és l'escena realment important! I no és perquè surti jo, eh? No farem un Hamlet sense calavera?

Murmuris. La Clara R. agafa de la mà l'Àlex, el du a un racó i comencen a parlar. L'Àlex agafa capsas de beguda buides que li serveixen de maleta.

ÀLEX (LAERTES): Ofèlia, germana, ja tinc fet l'equipatge... (*Assenyala els embalums que fa servir de maletes.*) Envia'm algun missatge, eh?

MIREIA: Calleu, calleu, la nòvia i el germà!

CLARA R. (OFÈLIA): Es clar que sí!

ÀLEX (LAERTES): I això teu amb el Hamlet... ja veuràs, serà una història i prou, no durarà ni una setmana...

CLARA R. (OFÈLIA): Per què ho dius?

ÀLEX (LAERTES): No sé... el Hamlet... Hi ha coses que encara no entens... La natura... no només és el cos i els músculs i la pell sinó també... el cap i la ment... potser ell t'estima, però has de desconfiar d'ell perquè un home que té tant de poder és esclau del lloc que ocupa... Ha de fer les coses en funció d'aquest poder i no del que senti per tu. Tu potser ara et penses que l'estimes, però encara ets verge...

MIREIA: O sigui que amb el Hamlet no han fet res de res...

ARIADNA: Bé, això ho diu el germà, ell què sap?

NICOLÀS: Nosaltres ho sabem tot de les nostres germanes... I les protegiríem com ell... No li està dient res dolent, només...

LES NOIES. Au va, calla, però què dius...

AINA: El Laertes és un altre masclista!...

XÈNIA: Més que un germà sembla un nòvio gelós, no?

MARTA: És que hi ha cada germà...

TERESA: Però els germans ja ho fan això, no?...

ALGUNS. Xxxttt!

ÀLEX: Puc continuar? (*Laertes:*) ...encara ets verge i potser confons l'amor amb el desig... No vagis amb ell per divertir-te, només... Pot fer-te mal... La verge més casta pot deixar de ser-ho quan desplega els seus encants sota la llum de la lluna...

TERESA: Ohhh, quina frase...

MIREIA: També masculista.

ENRIQUE: Bé, és que abans tots ho eren!

AINA, XÈNIA, MARTA, CLARA V., PAULA, ARIADNA, MIREIA: I ara també!

CLARA R. (OFÈLIA): D'acord, germà, et faré cas. Però amb una condició: predica amb l'exemple i aplica't també a tu mateix el que m'has dit a mi.

MIREIA: Molt bona!

Les noies aplaudeixen.

XÈNIA: Això és al text original?

CLARA R.: Sí. Ho veieu com no és cap bleada, l'Ofèlia?

L'Albert s'aixeca i intenta anar a l'escenari, però hi ha tot de gent davant seu.

ALBERT: Ai, ara em toca a mi, no? Deixeu-me passar, deixeu-me passar! (*Arriba a l'espai. Poloni:*) Laertes, fill meu, encara ets aquí? Corre, que se'n va l'AVE!

EDUARD: Com que l'AVE?

ALBERT: Que no hem quedat que adaptàriem l'obra a l'actualitat?

EDUARD: Bé, però no cal dir marques. Queda una mica ridícul, no?...

ALBERT: Bé si abans de començar, ja m'heu d'interrompre, jo... (*Fa el gest de marxar.*)

ALGUNS. Va, Albert, tio, no t'ho agafis així...

ARTUR: No passa res, evitem dir marques i noms propis i coses concretes i ja està...

ALBERT: Bé... (*Poloni:*) Laertes, fill meu, encara ets aquí...? Que... que se'n va el teu... el teu mitjà de transport... vinga! (*Algú riu. L'Albert s'enfada.*) No m'heu dit que no digui coses concretes? "Mitjà de transport" ho he dit per no dir avió o cotxe o tren... Jo plego!

EDUARD: No, no, escolta, Albert, si està bé que la gent rigui...

CLARA R.: En realitat el Poloni és un personatge que ha de fer riure, de veritat...

ALBERT: I per què l'he de fer jo?

ARTUR: Vas dir que volies paper llarg i el Poloni és dels més importants...

ALBERT: Però és patètic i mor de manera més patètica encara... I estima molt poc la seva filla... i el Hamlet l'odia... per tant el públic també l'odiarà...

CLARA R.: No és veritat. Jo crec que li passa el que acaba de dir Laertes de Hamlet. El mateix que a Hamlet.

ALGUNS. Eh????

CLARA R.: És esclau del lloc que ocupa. Estima la seva filla però està tan atabalat per conservar el seu lloc de poder a prop dels reis que no s'adona del que li passa a ella i acaba perjudicant-la. De fet, a tots els passa el mateix. Per conservar el poder... sempre passen desgràcies. És un dels temes de l'obra.

MIREIA: Ostres, Clara, que profunda...

MARCEL: Vinga, va, endavant, i no passa res si fas riure, Albert, al contrari.

ALBERT (POLONI): Lertes, abans de marxar, fes cas del teu pare: sigues amable amb la gent, però no vulgar, no diguis el primer que et passi pel cap, conserva bé els teus amics i no perdís el temps amb els que només ho semblen, no et fiquis en baralles, escolta els consells de tothom però no en donis mai, no gastis en roba més del que tens a la butxaca però vés sempre net i polit, no deixis diners a ningú ni demanis préstecs a ningú i, sobretot, sigues sincer amb tu mateix i ho seràs sempre amb els altres. Vinga, ja pots marxar.

IÑAKI: Està molt bé el que li recomana, no?

ARTUR: Sí, però li diu que no doni consells i ell n'hi ha donat catorze! (*Algú riu.*)

PAULA: Perquè és el seu pare! Si ho fan tots, això!

ARIADNA: Són les paraules tòpiques que un pare tòpic diu al seu fill tòpic.

MIREIA: Quants tòpics!

ÀLEX (LAERTES): Gràcies, pare. Ofèlia: recorda el que t'he dit. (*Surt de l'espai i es barreja amb els altres.*)

ALBERT (POLONI): Què t'ha dit, filla?

CLARA R. (OFÈLIA): Em parlava de Hamlet.

MIREIA: Ella és bona. Podia haver mentit perfectament.

ALBERT (POLONI): Ah, mira, d'això volia parlar jo també. Què hi ha entre vosaltres dos? Un "rollete"? (*Riures.*) Una..."relació afectiva"...? Digue'm la veritat!

CLARA R. (OFÈLIA): És ell que em diu que m'estima.

ALBERT (POLONI): Que t'estima? Però si encara ets una nena petita, què en saps tu, d'aquestes coses?

CLARA V.: Buf! Que antipàtic!

PAULA: Bé, diu el que diuen tots el pares.

MIREIA, XÈNIA, AINA, MARTA, ANDREA: I tant!

ALBERT (POLONI): No siguis ingènua, filla. Què heu fet?

CLARA R. (OFÈLIA): No hem fet res, només em parla, i em parla d'amor.

PAULA: Oh, que romàntic.

ALBERT (POLONI): Només parla? Les paraules són trampes. Quan bull la sang, comencen a sortir per la boca les paraules d'amor i després... Vigila, filla, vigila. Sota les paraules d'amor més dolces i innocents hi haurà una mà que s'escaparà i... després de la mà, vindrà... ieepp!... ja m'entens... (*Murmuris, xiulets, riures de tots plegats: "uhh-ehhh!"*) ...Vés amb compte, queda clar?

CLARA R. (OFÈLIA): Sí, pare.

EDUARD: Vinga, a la torre, a la torre! Que ve l'escena del fantasma...

Alguns s'aixequen i agafen cadires. Les apilen i simulen una construcció, com una torre. L'Eduard (Hamlet), el Ricard (Marcel) i el Marcel (Horaci) passegen per davant. Fan que tenen fred. Algú comença a emetre un xiulet imitant el vent. Algú més fa el mateix.

EDUARD (HAMLET): Fa un fred que talla la pell...

MARCEL (HORACI): Un aire cruel i violent.

EDUARD (HAMLET): Quina hora és?

MARCEL (HORACI): Prop de les dotze...

Se sent un rebombori, com l'esclat d'un petard, i se'n va la llum. Tots criden.

TOTS i TOTES: Ahhh! Què passa!? La llum? Què ha estat aquest soroll? La llum! La llum! Ah, què és això???

TERESA: Qui m'està tocant?! Enceneu la llum sisplau!

XÈNIA, PAULA, AINA, CLARA V., ANDREA, MARTA i altres: Ah...! Què passa? Qui m'ha tocat! Eh! Va, sisplau!

En mig de les taules, s'aixeca una figura terrorífica. És el Llorenç, que ha pujat damunt d'una taula. De cop, s'encén un llum d'una llanterna que li enfoca la cara per sota (ho fa ell mateix). Té la cara absolutament desfigurada, plena de cicatrius (efecte que s'aconsegueix molt fàcilment posant cel.lo damunt la pell de la cara arrugada.) Totes les noies i bastants nois xisclen en veure-li la cara.

LLORENÇ (ESPECTRE DEL PARE DE HAMLET): Hamlet, escolta'm! Vine amb mi!

MANEL: Sembla ben bé un zombie del *Thriller* del Michael Jackson...

EDUARD (HAMLET): (*Anant cap a ell.*) T'escolto... (*El Ricard –Marcel- i el Marcel –Horaci- l'agafen.*) Deixeu-me, deixeu-me! (*Se n'allibera.*)

MARCEL (HORACI): Sembla un boig! Com acabarà tot això?

RICARD (MARCEL): Fa pudor de podrit a Dinamarca... (*Fora del paper.*) Ei, aquesta és la meva frase famosa, eh? (*Hi torna:*) "Fa pudor de podrit a..."

TOTS: Xxxxttt!

LLORENÇ (ESPECTRE DEL PARE): Hamlet! Sóc l'espectre del teu pare, has de venjar la meva mort, aquest assassinat horrible...

EDUARD (HAMLET): Assassinat?

LLORENÇ (ESPECTRE DEL PARE): Van dir que una serp em va mossegar mentre era al jardí i és mentida. La serp que em va matar porta ara la corona al cap.

EDUARD (HAMLET): L'oncle Claudi? El teu germà?

LLORENÇ (ESPECTRE DEL PARE): Em va matar posant-me un verí mortal dins una orella mentre dormia. I ho va fer per luxúria i ànsia de poder. Abans de morir ja se n'havia anat al llit amb la teva mare... No deixis que la corona de Dinamarca sigui un niu de vici i de maldats. Però no li facis res a la teva mare... Tindrà el

càstig que es mereix quan els remordiments comencin a torturar-la. Venja'm, fill meu! I recorda'm sempre!

El Llorenç apaga la llanterna. La Juani encén un llum.

EDUARD (HAMLET): Oh, cel! Oh, terra! Marcel! Horaci!

MARCEL (HORACI) i RICARD (MARCEL): Sí?

EDUARD (HAMLET): Jureu per la meva espasa... *(Busca alguna cosa per fer-li d'espasa. La Juani, des del mostrador, li allarga una llançonissa. Ell l'agafa.)*
Jureu per la meva espasa que no direu a ningú el que ha passat aquí.

LLORENÇ (ESPECTRE DEL PARE). *(Apareix al costat d'ells i els espanta.)* Jureu!!

MARCEL (HORACI) i RICARD (MARCEL): Ahhh! Ho jurem!

EDUARD (HAMLET): Gràcies, amics. A partir d'ara em veureu fer coses estranyes, però no digueu res a ningú. Em faré passar per boig. Vivim uns temps de gran desordre. Ja és mala sort que jo hi hagi hagut de néixer per posar-hi ordre! Entrem! *(Pausa.)* Fi del primer acte.

Aplaudiments. La Juani encén els llums.

GUILLEM: Això de "vivim uns temps de gran desordre" també es podria aplicar perfectament a l'actualitat, eh, amb la crisi aquesta...?

ARIADNA: El Hamlet és un pèl cregudet, també, eh? "Jo hi posaré ordre"...

MIREIA: Suposo que és el que li toca fer per ser el futur rei...

MANEL: Ei, Llorenç, molt bons els efectes especials del maquillatge, eh? Com ho has fet?

LLORENÇ: Molt fàcil... Amb un rotllo de cel.lo que m'ha deixat la Juani. M'ha ajudat ella... Un aplaudiment per la Juani!

Aplaudeixen. La Juani somriu i saluda.

ARTUR: Comencem el segon acte?

NICOLÀS: Quants actes hi ha?

EDUARD: Cinc.

ENRIQUE: Cinc?! I jo a quin surto?

ORIOI: Ei...

ENRIQUE: Nosaltres a quin sortim?

ARTUR: Al cinquè.

ENRIQUE: Doncs anem directament al cinquè que això no s'acaba mai!

EDUARD: No, home, no, ja hem agafat ritme, farem les escenes importants i en un no res arribem al cementiri, traca final i ja estarà.

ARTUR: Vinga, som-hi, tios, no perdem el ritme!

IÑAKI: Què toca ara?

ARTUR: Escenes de palau... Ajudeu-me a fer l'interior del castell...

Alguns es mobilitzen i preparen l'espai amb cadires, taules, etcètera. Creen una mena de laberint.

EDUARD: Comença l'acte amb una escena petita del Poloni amb el seu criat, que es pot suprimir i després arriba Ofèlia molt espantada i li diu al seu pare...

CLARA R. (OFÈLIA): (*Aixecant-se des d'on és asseguda.*): El príncep Hamlet ha entrat a la meva habitació, feia molt mala pinta, duia la roba descordada...

ALBERT (POLONI): Quèeee?! La roba descordada? T'ha ficat mà?

CLARA R. (OFÈLIA): No. Només em mirava sense dir res, amb cara de boig...

ALBERT (POLONI): Boig... boig d'amor i de... de...sexe, oi? Se t'ha llençat al damunt?

CLARA R. (OFÈLIA): No. Ha fet un sospir profund i trist i se n'ha anat. Tinc por que li passi alguna cosa greu.

ALBERT (POLONI): Hem de dir-ho al rei immediatament...

ARTUR: Trompetes, trompetes, que els reis tornem a sortir...! Nicolàs, Iñaki, ja sortiu vosaltres...

NICOLÀS: (*Anant cap a l'escenari.*) A mi no em facis dir el meu nom ni el d'aquest que no els sé pronunciar...

IÑAKI: Doncs mira que és fàcil: jo Rosencrantz i tu Guiltensstern.

NICOLÀS: Ui, sí, que fàcil!

El Pau, el Manel, el Guillem i l'Arnau fan sonar ampolles i altres estris a manera de trompetes. A l'escenari. L'Artur (Claudi), L'Ariadna (Gertrudis), l'Iñaki (Rosencrantz) i el Nicolàs (Guildenstern)

PAU, MANEL, GUILLEM, ARNAU: Ta-ta-ri-ta-ri-ta-riiiii!!

ARTUR (CLAUDI): Benvinguts Rosencrantz i Guildenstern. Suposo que ja heu sentit que el nostre fill Hamlet ha canviat molt últimament. És cert que el seu pare va morir però em temo que està així per alguna cosa més.

ARIADNA (GERTRUDIS): Sabem que tots dos sou íntims amics del meu fill...

ARTUR (CLAUDI): La reina i jo us demanem que intenteu esbrinar realment què és el que li passa.

IÑAKI (ROSENCRANTZ): Majestats, pel poder sobirà que teniu damunt nostre, els vostres desitjos seran ordres per nosaltres i no súpliques.

NICOLÀS (GUILDENSTERN): Us obeirem tots dos i us oferim, sense reserves i plenament, el nostre servei, als vostres peus, per tot allò que ens demaneu.

EDUARD: Que hem quedat que no diríem exactament les mateixes paraules.

NICOLÀS: Ah, molt bé. (*Com Guildenstern, a l'Artur-Claudi.*) D'acord, tio, ho farem!

MIREIA: Home... dir-li "tio" al rei... no sé, eh?

ARIADNA (GERTRUDIS): No us entretingueu, aneu a veure el príncep!

MIREIA: O sigui que el que han de fer aquests dos és espionar el Hamlet. Doncs vaja quins amics!

NICOLÀS: Ja ho deia jo, aquests dos són carronya!

El Nicolàs i l'Iñaki es retiren. Entra l'Albert.

ALBERT (POLONI): Un moment, majestats, els he de dir una cosa molt... molt...
gorda.

MIREIA: *Tio... gorda...* L'Anna de català no ens ho deixarà passar, això...

EDUARD: És igual, continua!

ALBERT (POLONI): Ja sé què *collons* li passa al Hamlet!

MIREIA: Albert, Albert...que no... que paraulotes no, que ens les tallaran!

ALBERT (POLONI): Ja sé què...què... coi... li passa al Hamlet. (*Fora de personatge.*)
"Coi" no és cap paraulota, oi?

EDUARD: Tira, tira...

ARIADNA (GERTRUDIS): Ah, sí? Digues? Què és? Tinc por que se li hagi trastocat el cap, pobre fill meu.

ALBERT (POLONI): El que li passa és...

EDUARD: Un moment! Aquí Shakespeare ens deixa en suspens una estona perquè apareix el Voltimand, el missatger que han fet anar a Noruega, que porta un missatge d'allà... Toni, des d'aquí mateix!

El Toni s'aixeca de la cadira i s'hi posa dempeus.

TONI (VOLTIMAND): En efecte, porto un missatge del rei de Noruega, que diu que ha aconseguit aturar els peus del jove Fortimbràs. No lluitarà contra Dinamarca a canvi que li deixeu via lliure per les vostres terres per anar a fer la guerra a Polònia.

ARTUR (CLAUDI): Gràcies Voltimand, ja ho estudiarem.

TONI: Au, jo ja estic. Pim pam. Curtet i senzillet.

ÀLEX: Aquesta història del Fortimbràs no és una mica rotllo? És una línia secundària. No es pot tallar?

CLARA R.: No. És una línia molt important perquè és el tema polític. Finalment serà Fortimbràs qui...

ARTUR: Continuem, vinga!

ARIADNA (GERTRUDIS): Però digues, Poloni, què li passa al meu fill segons tu?

ALBERT (POLONI): El que li passa és... (*Triomfal.*) Que s'ha *enconyat* de la meva nena! (*Alguns riuen.*)

ÀLEX: Però no ho diguis així, que ens faran censura!

ALBERT (POLONI): He trobat uns missatges del Hamlet a l'email de l'ordinador de l'Ofèlia i he recuperat una conversa que van tenir pel Messenger molt pujada de to...

MIREA: Albert... ni emails ni Messenger!

ALBERT (POLONI): Doncs res, que li escriu poemes d'amor!... A mà i amb tinta *xina!*
(*Mira els altres.*) Millor així?!

ARTUR (CLAUDI): I ella com s'ho ha agafat?

ALBERT (POLONI): De cap manera, perquè li he prohibit que el vegi.

CLARA V.: A mi em cau fatal aquest tio...

XÈNIA: Però és graciós.

GUILLEM: Fa el que fan tots els pares.

PAULA: Sí, però amb mala pata.

ARIADNA (GERTRUDIS): Mireu, el meu fill... Està llegint i fa una cara tan trista...

L'Eduard s'acosta. Llegeix un llibre.

ALBERT (POLONI): Deixeu-me sol amb ell. (*L'Ariadna i el Claudi s'aparten.*) Ei, hola,
Hamlet! Saps qui sóc?

EDUARD (HAMLET): Sí. Un peixater.

ALBERT (POLONI): Ui, no. No, no, jo no sóc un peixater.

EDUARD (HAMLET): Ai, sí. Un peixater és mil vegades més honest que tu.

ALBERT (POLONI): Honest?

EDUARD (HAMLET): Sí, honest, honest! Tal com va el món només un de cada deu mil
homes ho és! Tu tens una filla, oi?

ALBERT (POLONI): Sí.

EDUARD (HAMLET): Doncs vigila-la...

ALBERT (POLONI) (*A part.*) Està ben torrat el paio... Mmm... Què... què estàs llegint?

EDUARD (HAMLET): Paraules, paraules, paraules...

CLARA R.: Aquesta és una altra de les frases famoses.

MIREIA: "Paraules, paraules, paraules"? I per què?

ARTUR: No ens encallem, vinga, que ara estan a punt d'entrar els actors, l'escena
central de l'obra!

IÑAKI: Però abans el Guildenstern i jo comencem a espia el Hamlet! (*Agafa el Nicolàs
del braç i s'acosten a Hamlet, en actitud "espia".*) Hamlet!

NICOLÀS (GUILDENSTERN): Hola, Hamlet!

EDUARD (HAMLET): Rosencrantz, Guildenstern, amics meus, què hi feu aquí, en aquesta presó?

NICOLÀS (GUILDENSTERN): Quina presó?

EDUARD (HAMLET): Dinamarca. Dinamarca és una presó.

IÑAKI (ROSENCRANTZ): Doncs aleshores ho és el món sencer.

EDUARD (HAMLET): Sí, el món és una presó plena de cel·les i masmorres. I Dinamarca és la pitjor!

IÑAKI (ROSENCRANTZ): Per nosaltres no ho és.

EDUARD (HAMLET): Per vosaltres no, però per mi sí. Les coses no són com són sinó com un les veu. Què hi heu vingut a fer, aquí?

NICOLÀS (GUILDENSTERN): Mmmm... res. Passàvem per aquí, de casualitat... i hem dit: "mira! anem a veure què fa el Hamlet". Què tal, tio, com estàs?

MIREIA: Ara ja s'està adonant que aquests dos no són aigua clara...

EDUARD (HAMLET): Sé perfectament que han estat el rei i la reina qui us han fet venir...

MIREIA: Ho veieu?

IÑAKI (ROSENCANTZ). Per cert, pel camí ens hem trobat una companyia ambulat d'actors que...

MIREIA: Trompetes, trompetes, que entrem els còmics! Vinga!

La Mireia fa que s'aixequin l'Aina, l'Andrea, la Clara V., la Xènia, la Teresa, la Paula, la Marta, el Pau i l'Arnau. Tots ells simulen trompetes, entren a l'espai i se situen darrere la Mireia.

AINA, ANDREA, CLARA V., XÈNIA, TERESA, PAULA, MARTA, PAU, ARNAU
(actors): Ta-tarí-tarí-tarí.

EDUARD (HAMLET): Oh, benvinguts! M'alegro de veure-us!

MIREIA (PRIMER ACTOR): Què vols que representem, príncep Hamlet?

EDUARD (HAMLET): Encara feu aquella obra que es diu *L'assassinat del rei Gonzago*?

MIREIA (PRIMER ACTOR): Sí.

EDUARD (HAMLET): ¿Podríeu representar-la demà davant del rei i la reina amb uns petits canvis que jo afegiré i que podem assajar després?

MIREIA (PRIMER ACTOR). I tant que sí.

EDUARD (HAMLET): Poloni!

ALBERT (POLONI): Què mana?

EDUARD (HAMLET): Allotja aquesta companyia d'actors a casa nostra, dóna'ls menjar i beure i tracta'ls a cos de rei. Ells són el resum i la crònica del nostre temps!

ALBERT (POLONI): Sí, senyor! Juanita! Barra lliure per tots aquests penjats!

JUANI: Eh?

AINA, ANDREA, CLARA V., XÈNIA, TERESA, PAULA, MARTA, PAU, ARNAU:
Bieeeeeen!

ARTUR: Albert, que no surt cap Juanita a l'obra!

ALBERT: Ja ho sé, estava improvisant.

JUANI: Això de la barra lliure és de veritat? Després ho haureu de pagar tot, eh?

ALBERT (POLONI): Convida el príncep Hamlet! Oi?

EDUARD (HAMLET): Fora tothom, fora! Després assajarem! (*Els que fan d'actors es retiren. Hamlet es queda sol.*) Ja estic sol. Sóc un esclau sense ànima, un miserable...

ENRIQUE: Un altre monòleg? No!!!! Explica'ns el que hi diu i passem a una altra escena, sisplau, que els monòlegs són avorridíssims!

EDUARD: D'acord. Me'l salto. No passa res, aquí el Hamlet se sent covard perquè no s'atreveix a matar el seu tiet i es queixa que només serveix per xerrar i divagar.

CLARA R.: "Paraules, paraules, paraules."

MIREIA i altres.: Ah...ja... Ara l'entenc, la frase...

MARCEL: Fa autocrítica, vaja. Ens clava un *rotllo* per dir-nos que és un *rotllero*.

EDUARD: Una mica sí. El que li passa és que té molts dubtes i no sap què ha de fer...

ENRIQUE: Doncs mira que era fàcil: després que el fantasma del seu papa li demana venjança, ell va a l'habitació del rei, l'apunyala, el mata i s'ha acabat l'obra.

ARTUR: I llavors et quedes sense la teva escena del cementiri!

ENRIQUE: No, perquè la faria després, a l'*enterro* del rei.

ARTUR: Si fes això, no hi hauria obra. L'obra és el que és perquè Hamlet no s'atreveix a matar-me tot d'una. No sap si hi té dret. És la gràcia de l'obra.

GUILLEM: Però s'ha cregut el fantasma o no?

CLARA R.: Té dubtes. Per això munta tota aquesta història del teatre, per veure com reacciona el seu tiet i la seva mare. Busca proves.

EDUARD: Sí, ell mateix ho diu... (*Hamlet.*) Vull tenir proves contundents. L'obra de teatre serà la trampa on caurà la mala consciència del rei! (*Pausa.*) I així acaba el segon acte!

Aplaudiments.

ARTUR: I ara, prepareu-vos perquè arriba l'escena més famosa de la història del teatre... I ho sento, Enrique, perquè comença amb un monòleg, el famós monòleg de...

TOTS i TOTES: Ser o no seeeeeer!

ARTUR: Comença l'acte tercer que hi ha la reina, jo, el rei, el Poloni i l'Ofèlia... Vinga, veniu...(L'*Ariadna*, l'*Albert* i la *Clara R. van amb l'Artur.*) ...i el Rosencrantz i el Guildenstern ens diuen que per molt que parlen amb el Hamlet no acaben d'esbrinar què és exactament el que li passa...

IÑAKI i NICOLÀS (*s'aixequen i diuen a duo, com Rosencrantz i Guildenstern*): Per molt que parlem amb el Hamlet, no acabem d'esbrinar què és exactament el que li passa!

ARTUR (CLAUDI): Molt bé, podeu retirar-vos... (*Com a Artur.*) I llavors, veuen el Hamlet que s'acosta, deixen l'Ofèlia sola i tu, Albert, i jo ens amaguem per espigar-lo i és quan el Hamlet diu...

EDUARD: Espereu!

MIREIA: "Espereu"? No havia de dir "ser o no ser"?

EDUARD: No... que havia pensat... estaria bé fer aquest monòleg tan famós d'una manera...especial, no?

MARCEL: I què podem fer...?

EDUARD: No sé, alguna cosa... diferent... original...

ALBERT: Tinc una idea! Podries fer el monòleg... amb les ulleres fosques... muntat sobre una Harley Davinson anant a tota llet pels carrers...

ARTUR: I això com es fa en un escenari?

ALBERT: Doncs... (*Puja damunt una cadira del revés, agafa un manillar imaginat, agafa les ulleres fosques de l'Eduard, se les posa i diu:*) Ser o no sé, bruum brrruummm, aquesta és la qüestió, bruummm! (*Mira la resta.*) No us ha agradat, oi? (*Els altres no saben què dir-li.*) Ho sabia. (*Es retira.*)

ÀLEX: ¿I si ho fa... no sé... mentre es lia i es fuma un porret?

MARC: Au, au, què dius!

MANEL, IÑAKI, GUILLEM, PAU *i alguns nois més*: Ens ho tallaran, ens ho tallaran!

NICOLÀS: Doncs a mi no em sembla malament. De fet, el Hamlet aquest diu unes coses que sembla que estigui col·locadíssim!

MIREIA: I si ho diu...cantant?

EDUARD: Cantant?

MIREIA: Sí, cantant... però...el monòleg és súper fort, no? Ser o no ser... somiar...dormir... És un monòleg desesperat, no? Doncs que el canti en plan *rockero, o rapero, o heavy metal*, alguna cosa *canyera*... i la resta fem els corus.

ENRIQUE: Jo no ho penso fer, això...

EDUARD: Juani!

JUANI: Què?

EDUARD: Que està molt desafinat, el piano?

JUANI: Sí, molt; però per tocar heavy servirà, no?

ARTUR: Hi ha algun instrument més a part de la guitarra?

JUANI: Tinc un baix elèctric al magatzem...

LLORENÇ: Tens olles i coses de metall?

JUANI: Sí, per què?

LLORENÇ: Em faig una bateria improvisada...

RICARD: Jo t'ajudo!

ALTRES. Jo també!

MIREIA: Els que fem d'actors de la companyia farem els corus!

TERESA, XÈNIA, AINA, MARTA, CLARA V.: No, no, quin pal, que jo canto fatal...

MIREIA: Vinga, fora vergonya, que ens ho passarem de conya!

ÀLEX: Ui, has fet un rodolí, se t'enganxa l'estil shakesperià!

EDUARD: Va, mobilitzeu-vos... Ser o no ser... en heavy metal!

Tothom es mobilitza excepte l'Enrique i algú mes. Gran rebombori. L'Eduard demana ajuda per moure el piano, mentre el Llorenç, ajudat per algú altre, improvisa una percussió amb olles, paelles, vasos i altres estris. Algunes noies i nois, instigats per la Mireia, es posen en un racó per fer els corus. La Juani porta un baix elèctric i un micro de peu amb un petit amplificador. L'Eduard, amb ajuda d'altres nois, ha instal·lat el piano a primer terme. L'Artur ha agafat el baix i es posa al seu costat. L'Iñaki torna a agafar la guitarra. Algú instal·la el miro a la boca de l'Eduard. La Mireia instal·la un altre miro de peu i els que fan corus l'envolten. L'Eduard es posa les ulleres de sol, solemnement. Tothom quiet.

EDUARD (HAMLET): Ser o no ser... (De cop, pica al piano, amb força. El Llorenç toca la bateria. L'Artur el baix. Etcètera. L'Eduard comença a dir el text, cantant.)
Aquesta és la qüestióoooooooo!

MIREIA i CORUS: Aquesta és la qüestióoooo!

EDUARD (HAMLET): Què hem de fer en aquesta vida? Resignar-nos o lluitar? Morir, dormir, res més

MIREIA i CORUS: Morir, dormir, morir.... Moriiiiir, dormiiiiir!

EDUARD (HAMLET): RES MÉS!

MIREIA i CORUS: Res més, res més, res méeeees!!

EDUARD (HAMLET): Dormir, dormir...i potser somiar!

MIREIA i CORUS: Somiem, somiem!

MIREIA (*sola*). Quin flípe!

EDUARD (HAMLET): Però quins somnis somiarem quan serem morts?

MIREIA i CORUS: Cap ni un! Cap ni un!

EDUARD (HAMLET): No sabem si somiarem!

MIREIA i CORUS: No ho sabem, no ho sabem!

EDUARD (HAMLET): Aquests temps que vivim són repugnants!

MIREIA i CORUS: Repugnants, fastigosos, vomitius!

EDUARD (HAMLET): Per què hem d'aguantar la tirania, les desgràcies, la injustícia i la manca d'amor d'aquest món tan podrit...?

MIREIA i CORUS: No ho aguantem, no ho aguantem!

EDUARD (HAMLET): ...si amb un punyal podem acabar amb tot en un segon?

MIREIA i CORUS (*fent gestos de punyalades*): Apunyala't! Apunyala't! Apunyala't!

EDUARD (HAMLET): Però no! No gosem fer-ho!

MIREIA i CORUS: No gosem! No gosem!

EDUARD (HAMLET): Per la por...

MIREIA i CORUS: Por de què? Por de què?

EDUARD (HAMLET): De no saber què hi ha després.

MIREIA i CORUS: Després de què? Després de què?

EDUARD (HAMLET): De la mort.

MIREIA i CORUS: Què és la mort? Què és la mort?

EDUARD (HAMLET): Un país desconegut d'on no retorna mai cap viatger!

MIREIA i CORUS: Cap ni un! Cap ni un!

EDUARD (HAMLET): Per això quan hi pensem ens fa terror.

MIREIA i CORUS: Fa terror! Quin horror!

EDUARD (HAMLET): I ens fa tornar covards i porucs i ens impedeix passar a l'acció!

MIREIA i CORUS: Som covards! Som porucs! Som uns rucs! Som uns cucs i no sabem passar a l'acció! A l'acció! A l'accióoooo!

La Clara R. empeny suaument l'Eduard i es posa a tocar una dolça melodia al piano, que contrasta vivament amb el que estava sonant. Els corus callen.

EDUARD (HAMLET): Silenci!.... la bella Ofèlia!

CLARA R. (OFÈLIA) (*mentre va tocant la dolça melodia al piano*): Hamlet... he vingut a retornar-te tot el que em vas regalar...

EDUARD (HAMLET): Jo no t'he regalat mai res...

CLARA R. (OFÈLIA): Les teves cartes, les teves paraules d'amor... tan dolces... ara s'han tornat agres i no les vull...

EDUARD (HAMLET): Et creies que t'estimava?

CLARA R. (OFÈLIA): Sempre m'has dit que m'estimaves.

EDUARD (HAMLET): Doncs no és veritat.

MIREIA: Ara, per què es posa tan *borde* amb l'Ofèlia?

TERESA, PAULA, MARTA, ANDREA, i *alguns més*: Xxxxttt!

CLARA R. (OFÈLIA): M'has enganyat, doncs?

EDUARD (HAMLET): Sí. Vés-te'n d'aquí. Aïlla't d'aquest món. Què vols? Estar amb mi? Jo sóc orgullós, venjatiu, ambiciós. Suposo que no vols embolicar-te i tenir fills amb algú tan canalla com jo. Vinga, fora d'aquí. Fes meditació. Fes-te budista. Vés-te'n al Tibet. O a l'Àfrica a cuidar negrets amb una ONG...

MIREIA: Això deu ser la versió moderna de "vés-te'n a un convent".

TERESA: "Vés-te'n a un convent?"...

MIREIA: Una altra de les frases famoses de l'obra.

ALBERT: Ah, o sigui que jo no puc dir "se t'escapa l'AVE" i ell sí que pot dir "budista", "Tibet" i "ONG"?

ÀLEX: Xttt, tu calla, Albert que ets a l'escenari!

ALBERT: Jo, a l'escenari?

MARCEL: Clar, esteu tu i el rei amagats, espiant-los!

ARTUR: Ai, és veritat!

EDUARD (HAMLET): On és el teu pare?

L'Artur agafa l'Albert, el du darrere el piano i s'hi amaguen.

CLARA R. (OFÈLIA) (*mira de reüll l'Albert i l'Artur*): És... és a casa.

PAULA: Ah, ara ho entenc!

MARTA: El què?

PAULA: El Hamlet es comporta com un estúpid amb ella perquè sap que hi ha aquests dos espiant-lo...!

TERESA: Vols dir?

PAULA: Home, li ha dit que no l'estima i no és veritat!

MIERIA: Però els tios ja les fan aquestes coses. Diuen que volen anar amb tu, i a l'hora de la veritat, et diuen que no t'estimen... Tot és per la por que tenen...

PAU: Què dius, tu, ara?

MIREIA: Ja ho ha dit en el monòleg... Està claríssim: pensa en la mort... i això el fa estar fatal... el destrempa!

Alguns riuen. Altres, sobretot les noies, donen la raó a la Mireia.

EDUARD (HAMLET): I si t'has de casar, fes-ho amb un imbècil, perquè els homes intel·ligents sabem que totes us acabeu convertint en monstres! Us feu les innocents dient "ai, sí" o "que guai, quina il·lu" i fent rialletes i movent les mans així i remenant el cul... i en el fons sou totes unes víbores, mentideres i dolentes! Com voleu que els homes us estimin?!

ENRIQUE: Bravo! (*Aplaudeix. Algun noi més aplaudeix.*)

TOTES LES NOIES: Uhhh! Fora! Tita-fluixa!

PAULA: Us dic que això no ho diu de veritat!

TERESA: Sí, i tu a sobre, defensa'!!

PAULA: Que ho fa perquè els altres es creguin que s'ha tornat boig!

MARTA: I per això ha de fer patir la pobra tia aquesta?

ANDREA: Si és per denunciar-lo, home!

XÈNIA: I tant, això és violència de gènere!

AINA: Si vol fer creure que és boig, que es pengi d'una làmpara o que digui que ha vist un Ovni...

TERESA, XÈNIA, MARTA, AINA, ANDREA: Sí, senyora!

EDUARD (HAMLET): Vinga, fora, fora!, vés-te'n a fer meditació al Tibet o apunta't a una ONG i te'n vas a l'Àfrica! Fora! (*La deixa sola.*)

La Clara toca una melodia trista al piano. Després s'hi arrepenja i plora. L'Artur, l'Ariadna i l'Albert surten de darrere el piano i la consolen.

PAULA, TERESA, MARTA, AINA, ANDREA, CLARA V.: Pobra tia...

ARTUR (CLAUDI): No pateixis, Ofèlia. Tu tampoc, Poloni. Enviarem el Hamlet a Anglaterra, lluny de la teva filla. No li farà més mal. (*Surt del personatge.*)
L'escena del teatre dintre del teatre! Juani!

JUANI: Què?

ARTUR: Tens un aparell de CD?

JUANI: Sí! (*La Juani treu un aparell CD portàtil de sota el mostrador.*) Portàtil.

ARTUR: Vinga, els que feu d'actors, prepareu-vos... Heu d'actuar davant del rei i la reina! (*Treu un CD d'una bossa.*) Juani, quan els actors comencin a actuar, posa el track 3 d'aquest disc!

EDUARD: Vinga, preparem l'escena. Tu, Artur, aquí, en el tron, al costat de la teva dona. (*L'Ariadna va amb l'Artur i s'asseuen en el centre de l'espai.*) Els actors, veniu amb mi! (*La Mireia, seguida de l'Aina, l'Andrea, La Clara V., la Xènia, la Teresa, la Paula, la Marta, el Pau i l'Arnau van amb ell.*) Escolteu-me bé. (*A la Mireia.*) Digues el text de manera natural, sense exageracions. Vosaltres, feu els gestos simples, justos i nets. No suportu que sobreactuin els actors en el teatre. El teatre ha de ser un mirall de la realitat, on es reflecteixi bé l'època en què vivim, on veiem els nostres vicis i les nostres virtuts. I els que feu el pallaso, controleu-vos. No hi ha res pitjor en el teatre que voler fer riure perquè riguin també els espectadors més ximplers... Vinga, prepareu-vos! (*Els que fan d'actors es retiren i preparen unes taules per fer-les servir d'escenari.*)

GUILLEM: Això qui ho està dient, l'Eduard o el Hamlet?

EDUARD: Tots dos! (*Com Hamlet, al Marcel.*) Horaci, vine amb mi!

MARCEL (HORACI): Sóc aquí, Hamlet, amic.

EDUARD (HAMLET): No sé què faria sense la teva amistat. Ets l'únic, l'únic que no m'ha fallat. No conec cap home més honest i assenyat cque tu. Digue'm un altre home que no sigui esclau de les passions i el posaré en el centre del meu cor, que és on et porto a tu.

NICOLÀS: Sí que tenen una amistat "rarena" aquests dos, sí...

ENRIQUE: Raríssima. Ara per què li diu això?

TERESA: Jo ho hem dit abans que aquests dos...

PAULA: Què passa? L'Horaci és l'únic realment bo de tota l'obra. I el Hamlet només li diu això perquè vol que l'ajudi...

EDUARD (HAMLET): M'has d'ajudar, Horaci.

PAULA: Ho veieu? Sou tan malpensats...

EDUARD (HAMLET): Mentre facin l'obra, mira bé com reacciona el rei...

MARCEL (HORACI): No pateixis. Si durant l'obra es pren un gin-tònic i jo no me n'adono, el pago jo!

MIREIA: Tio, un gin-tònic!

MARCEL: Què passa? Posem música heavy per dir el "ser o no ser" i no puc dir gin-tònic?

ALBERT: Si el Marcel diu gin-tònic, a mi em deixeu dir *lo* de l'AVE, eh?

EDUARD: Continuem o no?!

ARTUR (CLAUDI): Hamlet, com estàs?

EDUARD (HAMLET): Estupendament!

ARIADNA (GERTRUDIS): Vine i seu al meu costat, fill.

EDUARD (HAMLET): Mmmm...No! M'estimo més seure amb aquesta altra! (*Va cap a Clara R. i l'agafa.*) És més maca que tu!

ALBERT (POLONI): Oh, com s'ha passat!

EDUARD (HAMLET): Ofèlia, guapíssima, puc posar el cap entre les teves cuixes?

TOTS: Uhhhh! Eiiii!

CLARA R. (OFÈLIA): No.

EDUARD (HAMLET): Vull dir si puc recolzar el cap a la teva falda.

CLARA R. (OFÈLIA): Ah. Si és això...

EDUARD (HAMLET): Et pensaves que em referia a fer marranades?

TOTS: Uhhhh!

CLARA R. (OFÈLIA): Jo ja no penso res.

CLARA V.: Està destrossada, la pobra.

ANDREA: Home, amb un tio així, que et diu que et vol posar el cap entre les cuixes dos minuts després d'haver-te engegat a la merda...

PAULA: No us fiquen més amb ell, que a mi m'agrada...

XÈNIA: Tia, posa't en el lloc d'ella...

CLARA R. (OFÈLIA): Sí que estàs de bon humor...

EDUARD (HAMLET): Sí, oi? El millor que podem fer es estar de bon humor. Fixa't en la meva mare, que contenta, i no fa ni dues hores que se li ha mort el marit.

PAULA: No l'enteneu? Està cínic. I està nerviós per veure si surt bé la funció.

MIREIA: Va, va, no el justifiqueu més! (*Posant-se en situació.*) L'espectacle comença!

L'Artur fa un senyal a la Juani, que prem el Play del CD. Sona "Purple Rain" de Prince. De cop, els que fan d'actors i actrius comencen a bellugar-se i a ballar. La Mireia agafa un micròfon.

MIREIA (PRIMER ACTOR): Ens inclinem davant vostra excel·lència...! (*Tots els actors fan una reverència.*) ...i presentem aquest drama a l'audiència, que us preguem que mireu amb paciència! (*Aplaudeixen.*) El rei Gonzago i la seva esposa passejaven pel jardí... (*L'Arnau es posa alguna cosa al cap simulant una corona i agafa de la mà l'Andrea. Els dos passegen al ritme de la música.*) ...dient-se paraules d'amor i amanyegant-se així. (*Assenyala l'Arnau i l'Andrea, que fan la pantomina d'abraçar-se i amanyegar-se, mentre la Mireia diu el text.*) El rei diu a la reina: "El dia que jo ja no hi sigui, espero que la vida un nou marit et destini..." Ella li diu: "Mai més no amb casaré amb ningú, el meu marit ets, has estat i seràs només tu". Aleshores el rei, vençut per la son, s'estira en un banc mentre el sol es pon... (*Alguns fan de banc de jardí i l'Arnau s'hi estira al damunt.*) En aquell moment...

ARTUR (CLAUDI): Hamlet, com es diu aquesta obra?

EDUARD (HAMLET): "Trampa per a rates". T'agrada, mama?

ARIADNA (GERTRUDIS): La reina està massa segura del seu amor, no?

EDUARD (HAMLET): Mireu, mireu, ara surt l'assassí!

MIREIA (PRIMER ACTOR): És un parent del rei!

El Pau s'acosta de puntetes on hi ha l'Arnau estirat. S'acosta a l'Andrea, l'agafa i li fa un petó. La resta d'actrius s'exclamen, fent gestos com de tragèdia grega.

ACTRIUS. Ohhh! Adulteri!

L'Artur-Claudi s'aixeca, indignat. L'Ariadna-Gertrudis es du les mans a la boca, com amagant un crit.

EDUARD (HAMLET): Espereu, espereu, que ara ve la millor escena!

Les noies que fan d'actriu es passen de mà en mà un potet amb un líquid fosforescent. Acaben passant el líquid al Pau. Aquest aboca el líquid a l'orella de l'Arnau. De cop, l'Artur –Claudi- s'aixeca, enfurit.

ARTUR (CLAUDI): Prou! Prou! S'ha acabat! Anem!

La Juani atura la música. L'Artur agafa de la mà l'Ariadna i abandona l'escenari.

ALBERT (POLONI): Au, la funció s'ha acabat. Fora, fora tothom!

Els que fan d'actors es retiren. Ofèlia i Poloni, també. Horaci s'acosta a Hamlet.

EDUARD (HAMLET): L'espectre del meu pare tenia raó, oi, Horaci?

MARCEL (HORACI): I tant! No heu vist com s'ha posat el rei? És culpable!

MIREIA: Heu vist la força del teatre? El teatre fa mal quan es diuen les veritats damunt de l'escenar!

L'Iñaki (Rosencrantz) i el Nicolàs (Guildenstern) s'acosten a ells.

IÑAKI (ROSENCRANTZ): El rei... es troba malament.

EDUARD (HAMLET): Doncs que vagi al metge.

NICOLÀS (GUILDENSTERN): I la reina diu que et vol veure a la seva habitació.

EDUARD (HAMLET): Molt bé. (Sec.) Què més?

IÑAKI (ROSENCRANTZ): Què tens, Hamlet? Per què no ens dius el que et passa? Per què ens tractes tan malament?

NICOLÀS (GUILDENSTERN): Abans érem molt amics.

EDUARD (HAMLET) (*Irònic.*): I ara també... Us estimo moltíssim... (*Va cap a la barra de bar i hi busca alguna cosa. Agafa una "baguette".*) Ui, mireu... Una flauta! (*S'acosta a ells.*) La vols tocar, Guildenstern?

NICOLÀS (GUILDENSTERN): Ui, no, no, no en sé.

EDUARD (HAMLET): Toca-la!

NICOLÀS (GUILDENSTERN): He dit que no! No sé ni com es posen els dits als forats ni com es fa perquè soni una nota.

EDUARD (HAMLET): O sigui que no saps tocar la flauta però no pareu de sobar-me i magrejar-me tots dos per fer-me cantar a mi... Et penses que jo sóc més fàcil de tocar que una flauta? Doncs toqueu-me tot el que vulgueu, que no em fareu sonar! (*El Nicolàs i l'Eduard es retiren.*) I ara... a veure la meva mare. Oh, Déu, que la ràbia em surti per la boca en forma de paraules i no d'actes!

L'Artur (Claudi) té el baix elèctric a les mans. Entra a l'espai acompanyat de l'Albert (Poloni)

ALBERT (POLONI): Majestat, Hamlet va cap a la cambra de la seva mare. Si m'ho permetes, m'amagaré darrere les cortines per sentir què li diu i després t'ho explico. Ja saps que jo sóc xafarder de mena!

ARTUR (CLAUDI): Gràcies, Poloni. Ja he disposat que Hamlet surti aquesta mateixa nit cap a Anglaterra, desterrat. Rosencrantz i Guildenstern l'acompanyaran.

L'Artur es queda sol. Es posa unes ulleres de mirall. Agafa la guitarra i toca un acord que ressona, profund.

ENRIQUE: Oh, no! No em digueu que el dolent també fa monòlegs!

MIREIA: Aquesta és la gràcia de Shakespeare, que fins i tot els dolents tenen veu i s'expliquen.

CLARA R.: Ni els bons són bons ni els dolents dolents. Res no és blanc i negre.

L'Artur fa un altre acord al baix.

ARTUR (CLAUDI): El meu crim és horrible! (*Acord.*) He mort el meu germà! (*Acord.*) No puc ni resar, no sé si crec en tu, Déu! (*Acord.*) El mal ja està comès. (*Acord.*) ¿Què hauria de fer, demanar perdó? (*Acord.*) Però no vull perdre el que he aconseguit. (*Acord.*) La corona, el poder, la reina, la glòria! (*Acord.*) La corrupció d'aquest món fa que molts cops el crim s'imposi a la llei. (*Acord.*) També veiem en aquests temps revoltats com els corruptes s'escapen de la justícia impunement. (*Acord.*) Què puc fer, doncs? Penedir-me? (*Acord.*) Però de què em pot servir el penediment? (*Acord.*) Oh, soc dins un pou negre i no veig res... Déu meu, si existeixes, ajuda'm!

Cau de genolls. Resa. Apareix l'Eduard (Hamlet). Va al mostrador i agafa un ganivet. Se situa darrere l'Artur, que continua agenollat.

EDUARD (HAMLET): Ara podria matar-lo fàcilment... Ho faré! (*Alça el ganivet damunt el coll de l'Artur. Algunes noies murmuren: "Ahhh!"*) Però... no! Està resant... Demana perdó a Déu... Si el mato ara... morirà net de culpa. L'he de matar quan estigui borratxo o quan faci una dolenteria. Ha de morir com una rata, no com un màrtir redimit! (*Surt.*)

ARTUR (CLAUDI): He resat, però de paraula només, no de pensament. Paraules sense pensament no arriben mai al cel. (*S'aixeca.*) L'habitació de la reina!

Alguns mouen taules i cadires.

ALBERT: Es necessita una cortina! És absolutament imprescindible!

La Juani treu un llençol. Després l'Albert li demana alguna cosa a cau d'orella i ella fa que sí. Es fiquen a la barra. Xerren. La resta munten una habitació amb les taules i cadires. Pengen el llençol com poden. O l'agafen entre dos. Mentrestant, l'Enrique i el Manel, xerren.

ENRIQUE: Però per què no l'ha matat?!

MANEL: Que no l'has sentit? Massa fàcil.

ENRIQUE: Quina excusa més idiota.

MANEL: És el dolent. Ha de morir d'una manera més espectacular. Ha de patir. Per això ho deixa per al final.

ENRIQUE: Ho tenia *xupat*: li clava el punyal, nyaca!, i a parir panteres! No té cap mena de lògica. Però cap ni una, vaja.

GUILLEM: Bé, però és que tot a la vida ha de tenir una lògica?

ENRIQUE: I tant!

GUILLEM i MANEL: Au, va!

L'Ariadna s'asseu a l'escenari. L'Albert se li acosta. Amaga alguna cosa darrere les mans.

ALBERT (POLONI): Hamlet arriba. Si m'ho permeteu, m'amagaré aquí darrere. (*S'amaga. Treu el cap.*) Senyora! Espero que el renyareu ben fort després de com s'ha comportat, eh? Un bon pam pam al cul li faria jo. Com a mínim!

ARIADNA (GERTRUDIS): Ja arriba!

ALBERT (POLONI): Ui, m'amago!

L'Albert s'amaga rere la cortina.

EDUARD (HAMLET): Què vols, mama?

ARIADNA (GERTRUDIS): Hamlet, has ofès el teu pare molt greument.

EDUARD (HAMLET): Mare, has ofès el meu pare molt greument.

ÀLEX: Ei! Molt bona, aquesta!

GUILLEM: Això promet!

ALGUNS: Xxxxttt!

ARIADNA (GERTRUDIS): No siguis insolent, t'oblides de qui sóc?

EDUARD (HAMLET): No, no, de cap manera. Ets la dona del germà del teu marit. I per desgràcia... també la meva mare.

BRU: Que fort!

ARIADNA (GERTRUDIS): No puc més...

EDUARD (HAMLET): No, no, quieta! (*L'agafa amb força.*) Mira't al mirall! (*L'acosta amb violència al mostrador i la fa mirar al mirall de darrere.*) No hi veus que negre que és el fons de la teva ànima?

ARIADNA (GERTRUDIS): Què em vols fer, em vols matar? Socors!

ALBERT (POLONI) (*des de darrere la cortina*): Socors! Socors!

EDUARD (HAMLET): Què és això? Una rata? (*Agafa un gran ganivet del mostrador i el clava al llençol. De cop, tot el llençol es tenyeix de vermell.*) Doncs ja és morta!

ALGUNS: Ohhh! Ahhh!

L'Eduard retira la cortina. Veiem l'Albert que està abocant un Bitter damunt el llençol i per això es torna vermell. Ràpidament, tira l'ampolla a terra.

ALBERT (POLONI): Ahhh! Sóc moooooort! Sóc moooooort!

Cau a terra. Algú aplaudeix.

ARIADNA (GERTRUDIS): Hamlet, què has fet?!

EDUARD (HAMLET): No era el rei? (*Al cadàver.*) Adéu, pobre idiota!

ENRIQUE: Es pensava que era el rei? Veieu? Si l'hagués matat abans, ara no hauria mort aquest imbècil.

ALBERT (*aixecant el cap des de terra, mirant l'Enrique*): Un respecte pels morts, eh? Que m'insulti el Hamlet, d'acord, perquè està al text, però un espectador...? (*Mira els altres.*) Us ha agradat l'efecte de la sang a la cortina?

MIREIA: Albert, que encara no ha acabat l'escena, que estàs mort!

ALBERT: Ai, perdó. (*Torna a fer de mort.*)

ARIADNA (GERTRUDIS): Quin acte sanguinari acabes de cometre!

EDUARD (HAMLET): Ui sí, igual que matar un rei i casar-se amb el seu germà! Com vas poder, mama...? El pare era noble i bo i el seu germà és un viciós repugnant. Què hi has trobat en ell? Que és més guapo i més fort que el pare? És això? El tiet és millor al llit que el pare?

TERESA, XÈNIA, CLARA V *i algú més*: Que fort, que foooort!

ARIADNA (GERTRUDIS): Calla, Hamlet! No diguis res més! Fas que vegi l'interior de la meva ànima com una taca fosca, negra...

EDUARD (HAMLET): (*Agafa la reina i la sacseja violentament.*) T'agrada rebolcar-te en el llit d'un viciós i fer l'amor amb ell envoltada de la seva suor i de la seva pudor putrefacta? Eh?

TERESA, XÈNIA, MARTA, CLARA V. *i algú més*: Ohhh! Que *guarro!*

ARIADNA (GERTRUDIS): Prou! Les teves paraules se'm claven com agulles a l'oida!

Un estrèpid se sent darrere el mostrador. Apareix el Llorenç al darrere i fent un bot puja al damunt. Va net i polit.

LLORENÇ (ESPECTRE DEL PARE): Hamlet. Mira la teva mare indefensa.

EDUARD (HAMLET) (*deixa la mare i mira l'espectre.*): Pare! Pare!

LLORENÇ (ESPECTRE DEL PARE): No la maltractis!

ARIADNA (GERTRUDIS): Què fas, Hamlet? Per què parles a l'aire?

EDUARD (HAMLET): Que no el veus? És el pare!

ARIADNA (GERTRUDIS): No hi ha ningú!

MIREIA: Ui, ella no el veu!

PAULA: És que tot passa dins el seu cap, que no ho enteneu?

TERESA, ANDREA, XÈNIA, *i altres*. Sí, ho entenem! Ho enteneeeeem!

El Llorenç fa un bot i desapareix sota el mostrador.

ARIADNA (GERTRUDIS): Ets boig, fill...

EDUARD (HAMLET): Boig? No més que tu. Confessa, mare, penedeix-te de les teves males accions, encara hi ets a temps! Deixa el tiet...

ARIADNA (GERTRUDIS): Hamlet, m'has trencat el cor per la meitat!

MANEL: Això també sona a frase famosa, oi?

CLARA R.: Sí, ho és, però calleu!

EDUARD (HAMLET): Doncs llença la part podrida i continua vivint amb la que encara és pura.

PAULA: Ohhhh, que bonic!

TERESA: Tia, tu t'estàs penjant de l'Edu, eh?

PAULA: De l'Edu, no, guapa, del Hamlet! Ja m'agradaria ja, tenir un nòvio que digués aquestes coses!

EDUARD (HAMLET): Una cosa només et demano, mama. No tornis mai més al llit amb el tiet. Marxo per força cap a Anglaterra amb el Rosencrantz i el Guildenstern, aquells dos traïdors. *(Agafa el cos de Poloni. No pot amb ell.)* Deixaré el cadàver d'aquest ximple a l'habitació del costat. *(Surt del paper.)* Ostres, Albert, com peses, ajuda una mica, no?

ALBERT *(Fluixet)*. Com vols que t'ajudi si estic mort? Així? *(Es posa de puntetes i fa petites passes. Algú riu.)*

EDUARD (HAMLET): Bona nit, mare.

Surt arrossegant com pot el cos de l'Albert. L'Ariadna abaixa el cap i plora.

ARTUR: Fi del tercer acte!

Aplaudiments.

ENRIQUE: Que falta molt?! Que hem d'anar al cementiri!

ARTUR: Que va! Ara vénen les traques finals i ja s'acaba!

MARCEL: Ara que hi penso... no creieu que la història aquesta s'assembla molt a...
a...?

BRU: A què?

MARCEL: A... "El rey león"?

ENRIC: Em sembla que és al revés.

AINA: Que el "Rey León" és una versió de Hamlet per nens. Bé, per...famílies.

MARCEL: Ja. I la nostra versió per qui ha de ser?

ARTUR: Què vols dir?

MARCEL: Que ens vindran a veure els nostres pares i els alumnes més petits que
nosaltres. També és per famílies!

EDUARD: Què vols dir?

MARCEL: Doncs que podríem haver fet "El rei León"! (*Canta.*) "Hakuna Matata"!

ARTUR: Au, va, calla.

ENRIQUE: Vinga, continuem! Que tinc unes ganes d'arribar al cementiri que em moro!

ORIOL: Ei, Enrique, molt bona, aquesta!

ENRIQUE: Quina.

ORIOL: Cementiri... em moro!

EDUARD: Ei, una cosa, espereu! Proposo d'anar ràpid cap al final. Ens podem saltar
algunes escenes.

ENRIQUE: La del cementiri no, que et mato!

ORIOL: Cementiri... et mato!

EDUARD: Al quart acte, la mort de Poloni causa una commoció bestial. Mentrestant,
Hamlet, seguit dels dos traidors, va cap a Anglaterra i... amb qui es troba en el
camí?

BRU: (*S'aixeca de la cadira.*) Amb mi, Fortimbràs! Que travesso Dinamarca amb tot un
exèrcit per conquerir unes terres de Polònia.

EDUARD: I això fa que Hamlet faci un altre monòleg...

ENRIQUE: Nooooo! Un altre monòleg no, per l'amor de déu!

EDUARD: ...que ens podem estalviar.

ENRIQUE *i algú més*. Gràcies!

PAULA: Però segur que diu coses brutals en aquest monòleg. No te'l saltis, no!

TERESA (*a les noies*). A aquesta li ha agafat fort amb el Hamlet, eh?

MIREIA: Un "cuelgue" total!

EDUARD: Hamlet diu que admira Fortimbràs per la seva valentia. I gràcies a ell, s'adona de la seva pròpia covardia. Diu, mentre ressonen els tambors de l'exèrcit de Fortimbràs... (*Alguns fan percussió picant a les taules. Hamlet:*) Ser gran no és escalfar-se el cap per coses petites, però lluitar per la causa més petita et fa ser gran quan l'honor està en joc. (*Surt del paper.*) I veure aquell príncep amb el seu exèrcit anant a la batalla el fa canviar d'opinió i diu que a partir d'ara els seus pensaments es tornaran sanguinaris i passarà a l'acció. (*La percussió acaba.*)

PAULA: Bestial, bestial!

ENRIQUE: Bestial?! Això és el que hauria hagut de fer fa estona! Aquest tio té un embolic al cap... que si ara no puc passar a l'acció, que si ara sí..., i ens fa anar a tots de cul!

GUILLEM: I canvia d'opinió perquè veu un príncep amb el seu exèrcit?

EDUARD: Perquè veu Fortimbràs tan segur d'ell mateix anant a morir!

BRU: Però si jo no em moro! Si al final...

ARTUR: Xxxxttt, calla.

EDUARD (HAMLET): Hamlet se sent un cagadubtes ridícul al seu costat.

ENRIQUE: El que és: un cagadubtes! Té el rei a un pam del nas i no el mata i ara que és a quilòmetres d'ell, per veure un titola que va a la guerra, diu que ara sí que el matarà...? Cap lògica, cap ni una!

PAULA: No l'enteneu, no l'enteneu, pobre Hamlet...!

EDUARD: I mentre el Hamlet és fora, a Elsinor, a Palau...

La Clara R. es posa al cap una corona amb flors de paper que ha anat fent tota aquesta estona amb tovallons de bar. L'Eduard va al piano i toca mentre la Clara R. passeja per l'espai com una somnàmbula, fent d'Ofèlia embogida. L'Ariadna (Gertrudis), el Marcel (Horaci) i l'Artur (Claudi), la miren.

ARIADNA (GERTRUDIS): Com estàs, Ofèlia?

CLARA R. (OFÈLIA) (*Cantant*): “Se n’ha anat i ara és mort, senyora, se n’ha anat i ara és mort, té una llosa als peus i tot d’herba al front...”

MIREIA: Ara aquesta s’ha tornat boja, tu...!

ARTUR (CLAUDI): Ha embogit a causa de la mort del seu pare...

CLARA R. (OFÈLIA): No parlem d’això, si us plau! (*Canta*.) “Demà és Sant Valentí i si em dius de venir, et diré ràpid que sí i em ficaré amb tu en el llit.”

MARTA: Jo no sé si ha embogit pel pare mort o perquè l’ha deixat el nòvio.

CLARA V.: Pel que acaba de dir...

TERESA, AINA, ANDREA, MARTA, XÈNIA: ...Perquè l’ha deixat el nòvio!

ARTUR (CLAUDI): Fa molt que està així?

CLARA R. (OFÈLIA): Pacència, paciència, que tot anirà bé. Ara només puc plorar. El ficaran en una tomba freda. Aviseu el meu germà.

PAULA: Es pel pare i no per Hamlet!

LES ALTRES: Buf!

CLARA R. (OFÈLIA): Bona nit, senyores, bona nit. Gràcies pels consells. Bona nit, senyores meves, bona nit... (*Surt. L’Eduard deixa de tocar*.)

ARTUR (CLAUDI): Que algú la segueixi! (*Horaci surt darrere seu*.) Quina desgràcia.

L’Àlex es posa dret al fons de tot.

ÀLEX (LAERTES): (*criant*): Ahhhhh! Deixeu-me entrar! Deixeu-me entrar!

Molts s’espanten. Alguna noia xiscla.

ENRIC: Què li passa, ara, a aquest?

GUILLEM: Suposo que està fent de Laertes, no?...el germà d’Ofèlia.

ENRIC: Ah, és clar... M’havia espantat.

L’Àlex arriba on són l’Artur i l’Ariadna.

ÀLEX (LAERTES): Tu, rei indigne! Torna’m el meu pare!

ARIADNA (GERTRUDIS): Calma't, bon Laertes!

ÀLEX (LAERTES): On és el meu pare?!

ARTUR (CLAUDI): És mort. No vaig ser jo qui el va matar. Sóc innocent. Vols saber qui va ser?

ÀLEX (LAERTES): Sí. Digue-m'ho i el traïdor morirà escanyat per les meves pròpies mans!

MARCEL (HORACI): *(des del fons)*: Torna Ofèlia, deixeu-la passar!

Entre els nois apareix Ofèlia. Passa davant Laertes i no el mira. L'Eduard torna a tocar el piano.

ÀLEX (LAERTES): Ofèlia! Germana!...

CLARA R. (OFÈLIA): *(Cantant.)* "Mai més no tornarà, la mort se l'endugué, ja pots morir també, que ja no tornarà..."

L'Àlex (Laertes) s'abraça a la Clara R (Ofèlia.)

ÀLEX (LAERTES): Què t'ha passat? Qui t'ha fet això?

CLARA R. (OFÈLIA) *(desfent-se dels seus braços)*: Adéu, ocellet meu, adéu... *(Surt.)*

MIREIA: Quin "dramon"...

EDUARD: Doncs espera, que ara el rei Claudi parla amb Laertes i li diu, fora d'escena, que ha estat el Hamlet qui ha mort el seu pare, pensant-se que el matava a ell. No us podeu imaginar com es posa Laertes i aleshores, el Claudi fa una cosa horrible...

ARTUR: Bé, fa el que faria tothom... Intentar salvar la pell...

ALGUNS: Què fa? Què fa?

ARTUR (CLAUDI) *(a l'Àlex-Laertes.)*: No t'agradaria venjar-te de qui ha tret la vida del teu pare...? M'han dit que ets el millor lluitant amb arma blanca... Hamlet lluita bé, però estic convençut que tu lluites molt millor que ell...

PAULA i ALTRES NOIES: Ohhh, que dolent!

ARTUR: Que això no és ser dolent, coi!

PAULA i ALTRES NOIES. No poc!

ARTUR: Què voleu? Que em deixi matar? Ara a sobre em porten una carta on diu que torna!

MARCEL: A mi també!

El Toni i el Marc porten dos trossos de paper, o revistes, a l'Artur i al Marcel.

MARCEL (HORACI): Una carta de Hamlet! (*Agafa el paper i llegeix.*) "Uns pirates acaben de raptar-me del vaixell on..."

ENRIQUE: Va, tio, accelera, vés a l'important, que...

BASTANTS NOIS I NOIES (*interrompent-lo*): ...Que hem d'arribar al cementiri! A l'escena de l'enterraments!

ORIOI: Ei.

TOTS: ...dels DOS enterraments!

ENRIQUE: Molt graciosos!

EDUARD: Seguiu!

MARCEL (HORACI): (*Llegint la carta.*) Ja sóc a terra, reuneix-te amb mi a...

ARTUR (CLAUDI): (*arrugant el paper*): Hamlet... torna a Elsinor!

PAULA: Jo l'entenc, el rei! Se sent acorralat!

ARTUR (*a la Paula*): Gràcies!

EDUARD: I és aleshores quan es troben tots dos i Claudi comença a traçar un pla malèvol: tots dos tenen un enemic comú...

TOTS: Tu!

EDUARD: Eiiii!

TOTS i TOTES: Què més?

EDUARD: Claudi instiga Laertes a fer un duel d'espasa amb Hamlet. Laertes diu que ell untarà l'espasa amb un verí mortal que el matarà d'una sola estocada. Claudi diu que per si de cas, ell a més a més posarà una perla enverinada a la copa de Hamlet, i el farà brindar abans de lluitar. I ara... per acabar-ho d'adobar... la reina Gertrudis ens porta una molt mala notícia!

L'Eduard toca un acord fort al piano. Tecleja amb fúria. Després toca un acord suavíssim, molt trist. Tothom mira l'Ariadna, que està caminant, acostant-se a

l'Artur i a l'Àlex, que estan cara a cara, drets. La malenconia del piano envaeix l'escena d'una atmosfera trista.

ARIADNA (GERTRUDIS): Les desgràcies mai no vénen soles. S'esdevenen les unes rere les altres! Laertes... la teva germana és morta. S'ha ofegat...

ÀLEX (LAERTES): Com? S'ha ofegat? On?

ARIADNA (GERTRUDIS): ...en el riu. Ella collia flors, a la vora de l'aigua. El riu se l'ha endut avall, mentre ella cantava....fins que l'aigua li ha deixat xop el vestit i amb el pes... l'ha engolida cap al fons...

ÀLEX (LAERTES): Ofèlia, germana... (*Plora.*) No, no! No ploris! Prou! He de canviar la pena per la ràbia! El foc de la ràbia no l'he d'apagar amb l'aigua de les meves llàgrimes!

XÈNIA: Ohhh.

TERESA: De tots els tios que surten a l'obra, a mi aquest és el que m'agrada més. Definitiu!

ALGUNES. Sí... No està mal, no...

PAULA i ALTRES. Ai, no!

ARTUR: I Laertes se'n va i la reina i jo anem darrere seu. I...

EDUARD (*fa una rúbrica musical al piano i diu:*) ...Fi del quart acte! I ara...

TOTS: ...Acte cinquè!

ELS NOIS: Vinga, Enrique! Enrique! Ja som al cementiri! Que comença l'enterraments!
Enrique, que comences tu!

ORIOI: Ei...!

ELS NOIS: ... els dos!, sí, tu també, Oriol... Vinga!

ENRIQUE: Ostres, ja ens toca?! Ja?! Tan ràpid?!

TOTS: Vaaaa, els enterraments!!!

L'Enrique i l'Oriol van a l'escenari. Entre alguns improvisen tombes. Posen cadires cap per avall, com fent nínxols. L'Enrique està dubitatiu.

ENRIQUE: Ostres, és que estava tan ficat que ara... Ui, que bé, la meva escena.
(*L'Oriol el mira malament.*) ...la nostra escena. Som els enterramorts, Oriol! Per fi! Ha ha ha! Vinga, comencem.

*Fan veure que desenterren una fossa. Agafen els primers estris que troben.
L'Enrique s'atura.*

ENRIQUE: Perdó ... Un moment...

ALGUNS i ALGUNES. Què passa, ara? Vinga, Enrique...

ENRIQUE: És que... és que perdoneu però... és que... (*Pausa.*) És que ara no sé què dir... Se me n'ha anat el text del cap...

EDUARD: No diguis el text... improvisa...

ENRIQUE: Ah, sí... improviso... Doncs vinga... Ei, Oriol, vinga... que tu i jo ara som els enterramorts, i hem de... d'improvisar, vinga... Comences tu, no?!

ORIOl: Jo? Si jo sóc l'enterramorts 2. En el text comença a parlar l'enterramorts 1, que ets tu.

ENRIQUE: Escolta, jo el text que em vaig llegir va ser el de l'enterramorts 2. Vam quedar que jo era el dos i tu l'u!

ORIOl: No, senyor! Jo l'u i tu el dos!

ENRIQUE: Que no! Que jo sóc el dos i tu l'u i punt! Comença! (*Fa veure que excava. Sua. S'eixuga la suor.*)

ORIOl (ENTERRADOR 1): Mmmm... A qui enterrem, avui?

ENRIQUE (ENTERRADOR 2). Jo què sé! Se n'han mort tants, ja! I espera que se'n moriran molts més! Clar que si es posen a fer el fantasma, com el pare d'aquell, no voldran entrar aquí dintre i ens quedarem sense feina!

ORIOl (ENTERRADOR 1): Em sembla que enterrem una tia que s'ha suïcidat. La nòvia del fill del fantasma.

ENRIQUE (ENTERRAMORTS 2): Suïcidat? I com ho saps que s'ha suïcidat?

ORIOl (ENTERRAMORTS 1). Perquè s'ha tirat al riu, la molt bèstia!

ENRIQUE (ENTERRAMORTS 2). Però a veure... és ella que s'ha tirat al riu o és el riu que se l'ha tirat a ella?

TOTS: Ehhhhhh!!!!

ARTUR: Enrique, recorda el que deia Hamlet...

EDUARD: ...el que jo he dit abans... "I els que feu el pallasso, controleu-vos. No hi ha res pitjor en el teatre que voler fer riure..."

ENRIQUE: Però si això ho diu el text més o menys! Si els enterramorts aquests són uns pallassos! Al text original, en anglès, que ho he mirat, que consti!, no es diuen "enterramorts", sinó "clowns", pallassos!

CLARA R.: És veritat, té raó! És com a les obres del "Siglo de Oro", que sempre hi ha un personatge que es diu el "gracioso".

ENRIQUE: Doncs deixeu-me fer el "gracioso", no? El pallasso!

BRU (*AmagaT*): A tu no et cal fer el pallasso, ja ho ets!

ENRIQUE: Qui ha dit això? Qui ha sigut!!! Que surti aquí...i...i l'enterro viu!

EDUARD: Va, va seguim... Ara arribo jo... amb l'Horaci.

ENRIQUE: Eh... que ho has tallat molt, tio!

TOTS i TOTES: Enrique, calla, que és tardíssim!

ENRIQUE: Però doneu-me alguna cosa que faci de calavera, que si no aquests no poden fer l'escena...

El Toni li dona una sabata seva. L'Enrique se la queda mirant i no l'agafa.

ENRIQUE: Això ha de fer de calavera?!

TONI: No diu després el Hamlet que fa pudor? Va, agafa-la, que és broma, que no fa pudor.

Riures. L'Enrique agafa la sabata. Amb fàstic, per un cordó. I tapant-se el nas.

ENRIQUE (*mirant l'Eduard*). Ei, Hamlet, col·legui, agafa aquesta calavera... (*Li llença la sabata. L'Eduard l'agafa.*) Gràcies.

EDUARD (HAMLET): De qui és aquesta tomba?

ENRIQUE: Jo què sé.

ORIOI (ENTERRAMORTS 1): És meva!

EDUARD (HAMLET): Com que teva?

ORIOI (ENTERRAMORTS 1) Oi que tu no hi ets? Doncs és meva!

EDUARD (HAMLET): Quin home hi serà enterrat?

ORIOI (ENTERRAMORTS 1): Cap home.

EDUARD (HAMLET): Una dona?

MIREIA: Ahhhh...ell encara no sap que se li ha mort la nòvia...

TERESA: Ara ho sabrà...

PAULA: Ostres, pobre, quin horror!

MARTA: Potser es queda tan ample...!

PAULA: Sí, home! Que poc que el coneixes!

ORIOI (ENTERRAMORTS 1): No. Cap dona!

ENRIQUE: Tio, Oriol, deixa'm dir alguna cosa a mi, no?

ORIOI: Escolta, el diàleg és entre Hamlet i l'Enterramorts 1. No volies tu el 2? Doncs t'aguantés!

EDUARD (HAMLET): Si no és un home ni una dona...

ORIOI (ENTERRAMORTS 1): ...És una que *va ser* dona. Ara ja no ho és!

ENRIQUE: Ara és un cadàver! (*L'Oriol el mira malament.*) Ho sento, havia de dir alguna cosa.

EDUARD (HAMLET): Des de quan fas aquesta feina?

ORIOI (ENTERRAMORTS 1): Des del dia que va néixer el príncep Hamlet.

MIREIA: No l'ha reconegut!

LES ALTRES: Ja..., ja!

EDUARD (HAMLET): Ah, sí...? Per cert, què se n'ha fet, del príncep Hamlet?

ORIOI (ENTERRAMORTS 1). S'ha tornat boig.

EDUARD (HAMLET) Ah, sí...? I com?

ORIOI (ENTERRAMORTS 1). D'una manera molt estranya.

EDUARD (HAMLET): Quina?

ORIOI (ENTERRAMORTS 1): Tornant-s'hi!

ENRIQUE: Ei, molt bona, col.lega! (*Xoquen palmes a l'americana.*)

EDUARD (HAMLET): ¿I no saps dir-me de qui és aquesta... (*mira la sabata.*)... calavera?

ORIOI (ENTERRAMORTS 1): D'un pallasso!

ENRIQUE: Del Toni!

ORIOI (ENTERRAMORTS 1) (*Mira l'Enrique i el corregeix.*): De Iorik. El pallasso de l'antic rei.

EDUARD (HAMLET): Iorik...

XÈNIA: Això salta-t'ho, que ja ens ho ha fet abans el Marc.

MARTA: I ho ha fet molt bé!

ENRIQUE: (*A l'Eduard.*) Més que tu i tot!

MARC: Ei, gràcies!

EDUARD: No ens ho podem saltar, això, si és un monòleg famosíssim!... Pobre Iorik...

AINA: Que ja ens ho fet el Marc abans i ho ha fet de conya!

EDUARD (*enfadadíssim*): Molt bé! On anem, doncs?!!!

TOTS i TOTES: No sé.. Quan sap que la morta és Ofèlia, a l'enterrament... Fem-ho, fem-ho!

De cop, entren l'Artur (Claudi), l'Ariadna (Gertrudis) i l'Àlex (Laertes). La resta de noies i alguna noia afafen la Clara R. (Ofèlia) i la porten en braços cap on són els enterraments. L'Eduard (Hamlet) i el Marcel (Horaci) es retiren i contemplen l'escena. L'Iñaki toca la guitarra. Una melodia molt trista. Algunes noies agafen tovallons de paper i els fan miques. Deixen el cos d'Ofèlia estirat a terra.

EDUARD (HAMLET): És algú important... Són el rei i la reina i... Oh! Ofèlia!

Les noies donen els trossets de paper a l'Ariadna. Ella deixa anar els paperets damunt el cos d'Ofèlia.

ARIADNA (GERTRUDIS): Flors per a una flor. Adéu.

Plora. Laertes cau de genolls damunt la seva germana. Sona la guitarra.

ÀLEX (LAERTES): Que mori el desgraciat que et va fer això! Si es presenta davant meu us juro que...

De cop, Hamlet s'aixeca i es planta davant seu.

EDUARD (HAMLET): Aquí em tens. Sóc Hamlet.

ÀLEX (LAERTES): Que el diable se t'emporti! (*Se li llença al damunt.*)

ARIADNA (GERTRUDIS): Separeu-los! Separeu-los!

El Marcel i alguns més van a separar-los.

ENRIQUE: Això és pitjor que un *culebron* de TV3!

Tots deixen el que estan fent i miren l'Enrique.

TOTS i TOTES: Enrique! Ja està bé!

ENRIQUE: Sí, ja, sí, que no faci "xistes cutres", que al Hamlet no li agraden...

ÀLEX: Bé, què? Ens separeu o me'l carrego abans d'hora?

EDUARD: Ja que hi som, anem al final, tu. Total, aquí al cementiri ens separen i no passa res. Jo ploro per la mort d'Ofèlia i em poso com una fúria i confesso davant de tothom... "Jo estimava Ofèlia!"

PAULA: Ho veieu?!

LES ALTRES. Bé, no sé no sé...

EDUARD: Llavors, el Hamlet i l'Horaci arriben a la cort i troben l'Osric i...

MARC: Jo! Jo sóc l'Osric. Em tallaràs l'escena?

EDUARD: Sí, Marc, ho sento, hem d'anar cap al final... Això està durant massa.

MIREIA: Ei, l'Edu talla aquesta escena perquè li ha sentat fatal que li diguéssiu que el Marc feia bé de Hamlet...

MARC: Deixa'm que expliqui el que passa, doncs...

EDUARD: Marc, mira quina hora és...

LES NOIES: Que ho expliqui, que ho expliqui!

ENRIQUE: I els enterraments ja hem acabat?! Tanta cosa per un minutet de res!

MANEL: No et queixis, tu, que jo no he dit ni mitja frase a l'obra!

EDUARD: Va, explica, però de pressa, vinga!

MARC: Bé, l'Osric, que sóc jo, sóc un de la cort que ve a dir a Hamlet que Laertes el reta a lluitar amb les espases. I li diu que el rei Claudi ha apostat que guanyaria Hamlet. Ja està.

EDUARD: Molt bé, Marc, molt bé.

MARC: I el Hamlet se'n fot molt de mi.

EDUARD: Au, vinga, sí, Marc, ho has fet molt bé, moltes gràcies, au, seu!

MIREIA: Que dolent, el Claudi! Envia l'Osric aquest per punxar el Hamlet perquè accepti el duel.

EDUARD: I jo accepto! I llavors arriba l'escena final, el duel, l'apoteosi....

La Clara R. toca el piano, amb força. Tots es mobilitzen. Aparten les cadires, les taules i deixen un espai buit, gran. Al tron, l'Artur (Claudi), amb una copa i un terròs de sucre a la mà, i al seu costat, l'Ariadna (Getrudis). L'Eduard i l'Àlex han anat al mostrador i han agafat dos ganivets, els més grossos que han trobat. L'Àlex fa veure que unta el seu ganivet amb un líquid. Alguns comencen a picar damunt les cadires i les taules, fent un ritme percutant, que fa augmentar la tensió. L'Artur s'avança al centre i agafa les mans de l'Eduard i de l'Àlex.

ARTUR (CLAUDI): Doneu-vos les mans.

EDUARD (HAMLET): Et demano perdó, Laertes. Jo no he volgut ferir-te en cap moment. Accepta la meva amistat.

LAERTES (LAERTES): Accepto les disculpes i la teva amistat. Però la meva germana i el meu pare són morts, Hamlet. Lluitem.

Comencen a lluitar. Els que fan percussió acceleren el tirme. Hamlet toca Laertes. Algú aplaudeix.

ARTUR (CLAUDIA): Un moment. Abans vull brindar a la salut de Hamlet. (*Beu.*) I ara, poso aquesta perla per oferir-te a tu, Hamlet... (*Li allarga la copa.*)

PAULA: No beguis! No beguis!

ALGUNS. Xxxxttt!

L'Ariadna s'aixeca i agafa el terròs de sucre i la copa.

ARIADNA (GERTRUDIS): Un moment! La perla és per a tu, Hamlet.... (*Tira el terròs a dintre.*) ...però jo també brindo per tu.

ARTUR (CLAUDI): Gertrudis, no beguis!

ARIADNA (GERTRUDIS): Per què no? Perdona però vull beure.

Percussió que tensa la situació. L'Ariadna es beu el líquid.

LES NOIES i ALGUNS NOIS: Noooooo!

ENRIQUE: Un *culebron*! Ja ho deia jo! Aquí no hi quedarà ni l'apuntador!

Continua la percussió, cada cop més rítmica. Laertes i Hamlet lluiten. Laertes fereix Hamlet. Cauen les espases. Hamlet agafa la de Laertes i el fereix. Tothom fa comentaris: "s'han ferit tots dos amb l'espasa enverinada...!" Etc. A partir d'aquí, els nois van fent percussió i fan silencis a moments determinats, cada cop que mor algú.

ARTUR (CLAUDI): Separeu-los!

EDUARD (HAMLET): No, no, seguim!

Ariadna (Gertrudis) cau a terra.

GUILLEM: La mare ja la palma, tios...

PAULA: Hamlet, la teva mare...!

Hamlet va cap a ella.

ARIADNA (GERTRUDIS): El vi, ha estat el vi... m'han enverinat, Hamlet... (*La percussió s'atura. La reina mor.*)

EDUARD (HAMLET): Oh, traïdor! (*Mira l'Artur-Claudi.*) Tanqueu les portes! Que no s'escapi el traïdor! (*Remprenen la percussió.*)

ÀLEX (LAERTES): Hamlet! Hamlet! Sí! Ha estat ell! El rei! Estem condemnats, tots dos morirem, la meva espasa duia verí a la punta i la teva mare també ha estat enverinada...

EDUARD (HAMLET): Ah, sí? (*Agafa l'espasa de Laertes i la clava a Artur-Claudi.*) Té!
Té!

TOTS i TOTES: Traïció! Traïció!

EDUARD (HAMLET): Mor, maleït, incestuós, fratricida, criminal! I acaba't la beguda!
Té! Té! (*Agafa la copa i aboca el líquid que hi queda a la boca de l'Artur. La*

percussió accelera vertiginosament.) Vés-te'n ara a l'infern darrere de la meva mare, vingal!!!

El Claudi mor. Silenci. Laertes crida Hamlet. Se li acosta.

ÀLEX (LAERTES): Perdonem-nos abans de morir, Hamlet, perdonem-nos... (*Mor.*)

EDUARD (HAMLET): Et perdono! Perdona'm tu també a mi... (*Veu el Marcel –Horaci. Va cap a ell.*) Em moro, Horaci!

MARCEL (HORACI): I jo amb tu..., encara hi ha verí a la copa, deixa'm que et segueixi... (*Agafa la copa i va a beure. Algú murmura: "ohhhh!"*.)

EDUARD (HAMLET): No, no, Horaci! Has de viure! Només tu pots explicar a tothom la meva història. (*L'Eduard defailleix i el Marcel l'agafa en braços. El Marc es redreça i fa algun soroll.*) Què és aquest soroll?...

MARCEL (HORACI): És l'Osric, que arriba amb un missatge!

El Marc s'aixeca.

MARC: Això no m'ho talles? (*L'Eduard nega amb el cap. Osric:*) Fortimbràs és aquí, que torna victoriós de Polònia!

EDUARD (HAMLET): Horaci, que Fortimbràs guanyi, jo confio en ell. Explica-l'hi tot. Que ell em succeeixi... (*Percussió creixent.*) Em moro... em moro... Explica que... (*Pausa.*) La resta... és... silenci.

Hamlet mor. La percussió acaba definitivament. Em Marcel (Horaci) plora. Es fa un silenci. La Paula fa un sospir i s'eixuga una llàgrima. El Bru s'aixeca.

BRU (FORTIMBRÀS): I arribo jo, Fortimbràs, que passava per allà de punyetera casualitat, i sense fotre res, em quedo el palau aquest i tota Dinamarca! Això sí, cantant les alabances del príncep Hamlet. Al final, ves per on, qui guanya sóc jo! Ah, i un detall, vinc amb un ambaixador que fa saber a tots els presents que Rosencrantz i Guildenstern també son morts...

NICOLÀS i IÑAKI: Nosaltres també? (*Fan el gest de morir-se.*) Ahhhh!

BRU: No, no! No moriu davant el públic, moriu fora d'escena, de camí cap a Anglaterra.

NICOLÀS i IÑAKI: Doncs quina mort més cutre!

ENRIQUE: El que jo deia. Aquí mor tot déu! Fins i tot aquests dos pringats!

BRU: I dic per acabar: (*solemne:*) “que sonin els tambors i les trompetes en memòria del príncep Hamlet, i de la seva trista història, que serà recordada tota la vida”.
Canons!

Tots s'aixequen i criden. Pim! Pam! Pum! Algú pot fer explotar un petard. Aplaudeixen, riuen i s'abracen. La Mireia demana que callin.

MIREIA: Un moment, un moment, un moment... ¿I ara se suposa que hem de repetir això mateix pels pares del Santa Anna allà a l'aire lliure no sé quin dia de juny?

TOTS i TOTES: És claaar!

MIREIA: Però esteu bojos! No ho farem mai igual! No ens sortirà tan bé com avui!

ENRIQUE: Sabeu que al final, m'ha acabat agradant, l'obra aquesta?

MARCEL: ...Us adoneu que és l'última cosa que haurem fet tots trenta junts?...

ALBERT: Què vols dir?

ARTUR: Que ara... després de tants anys junts al Santa Anna... tots ens separarem i...
vés a saber quan ens tornarem a trobar tots junts una altra vegada...

ARIADNA: ...És veritat...

MARCEL: El dia que fem l'obra, la gravem en vídeo... I així sempre ho recordarem...

EDUARD: No és el mateix... La gràcia és que això ens quedi aquí, dins el cap...

PAULA: Dins el cap?

EDUARD: En el record... A la memòria... Com una experiència...

MARCEL: A la memòria...? ¿Què recordarem de tot el que hem viscut junts tots aquests anys...?

Els nois i les noies es miren. Ningú no gosa dir res.

ÀLEX: Buf!... No sé... Tantes i tantes coses... Ho trobarem a faltar?

MIREIA: El què? El Santa Anna?

Ningú no s'atreveix a dir res. Alguns afirmen amb el cap.

ENRIQUE: Jo crec que el *Hamlet* aquest el recordarem... segur!

ARIADNA. Perquè serà una de les coses que haurem fet tots junts...

ÀLEX: L'última.

TERESA. Però ens han passat tantes coses...!

TOTS i TOTES: I tant! Moltes! Tantes... però tantes...!

EDUARD: No podem saber què recordarem... I cadascú recordarà coses diferents...
Hem de fer com el Marcel, vull dir, com l'Horaci... Continuar vivint per poder
explicar la nostra història... Així no l'oblidarem mai!

CLARA R.: La nostra història...?

MARCEL: O les nostres... històries.

Un petit silenci en què els nois i les noies es miren entre ells. La malenconia els envaeix. El Toni talla aquesta atmosfera trista.

TONI: Ah, per cert, sabeu que fan el *Hamlet* durant el Festival Grec d'aquest any?
Podríem anar-hi tots, no? Seria una excusa per tornar-nos a trobar...

ARTUR: Per anar a veure un altre *Hamlet*?....

TONI: Per què no?

TOTS i TOTES: ...UN ALTRE *HAMLET*....NO, SISPLAU!!!!

Fi.